Akbaba

"Müfrit partizanlar yüzünden «Af» unutuldu.,, - Gazeteler -

Yâreme yâre açan yâr elidir,
Yâr elinden yüreğim yârelidir.

Yusuf Ziya Ortaç, Türk edebiyatına tek şiir kitabını verdi :

Şehir tiyatrosunda yıllarca oynanan ve filme alınan «Binnaz» isimli 3 perdelik manzum trajedi de bu kitabın içindedir.

Umum satış merkezi : BATEŞ
Bayilik teşkilâtı. Aydınlık Han
Cağaloğlu — İSTANBUL

Bütün kitapçılarda arayınız.
Fiatı 5 lira.

AK. 100

BİR
RÜZGÂR
ESTİ!

★ Yusuf Ziya Ortaç'ın şiirleri..
★ Binnaz isimli manzum trajedisi..
★ En iyi kâğıt, karton kapak, beş renkli kuşe gömlek, iplik dikiş.
★ Fiatı 5 lira.

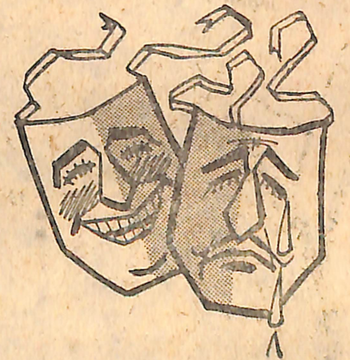
Satışa çıktı.

AK. 101

AKBABA

Kültür Yarışması :

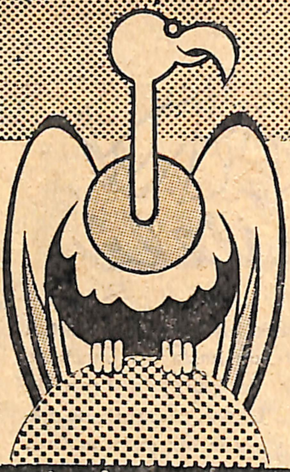
Bu Kış seyrettiğiniz piyeslerden hangisini beğendiniz?

KUPON: 2
PİYES

Kuponsuz cevaplar yarışmaya giremez.

AK. 103

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 48
28 Haziran 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir

İnönü'nün Utancı!

SAYIN İnönü, üzerinden yıllar geçmiş eski bir duygusunu açıkladı. Bunu, kendi kelimeleriyle tekrarlayım:

«— Tek partinin en çalımlı zamanlarında, bedevî hayatı yaşayan komşularımız seçim üstüne seçim yaparken ben odamda utancımdan duvarlara bakamazdım.»

Bu komşuların kimler olduğunu anlamak için haritaya bakmanıza bile lüzum yoktur. Acaba, muhterem İsmet Paşamız, kendisini duvarlara bakamıyacak kadar utandıran o bedevî komşuların bugünkü durumları karşısında ne düşünüyorlar?.. Hâlâ yüreklerinde ezgin bir utanç duygusu var mı?.. Yoksa büyük İnönü'müz o günkü haksız utançlarından mı utanıyorlar bugün?..

İnönü'nün utanç duyduğu günler, Türkiye'nin altın çağıdır: İmrenilen komşular bedevî hayatı sürerken, biz, iç ve dış yapımızla batıya yönelmiştik: Köy Enstitülerimizle, Halkevlerimizle, Sanat Okullarımızla, Devlet Tiyatromuzla, Operamızla her, her, her şeyimizle... Kadın, yüzünü ışığa açmıştı. Şimdi, Taksim anıtının etrafında uçuşan irtica yarasası kara çarşaf, en kuytu sokaklarda bile görünmez olmuştu artık. Şapkamızdan harfimize kadar yeni bir gidişin içindeydik. Medeniyet ailesi arasında itibarımız, her sabah doğan günle artıyordu. Çağdaş anlamla batılı millet oluyorduk...

Bu oluşta, Atatürk'ten sonra en büyük şeref payı elbet İsmet Paşanındır.

Hayretler içindeyim doğrusu: Bu muydu sayın İnönü'yü utandıran?..

Şimdi, onyedi yıldır, o utançla özledikleri hayatın içindeyiz...

Bu onyedi yılın kısa bir panoramasını çizelim mi?..

Köy Enstitülerinin yerini İmam - Hatip Mektepleri almıştır. Alfabenin yerini elifba almıştır. Köy öğretmeninin yerini köy yobazı almıştır. Halkevlerinin yerini mahalle kahveleri almıştır. Erkek çocukların traşlı kafalarında siyah takke, ak yüzlerinde kara sakal var. Kadın, güneşe yine peçe altından bakıyor.

Tarla sürülmez olmuş, şehirler çift bozanlarla dolmuştur. Ankara, İstanbul, İzmir, Adana, gecekonduların ateş çenberi içinde... Bütçe açığımızdan buğday açığımıza kadar, millî bünyemizin perişan çıplaklığını yabancı yardımlarla kapatmaya çalışıyoruz!

Bu onyedi yılda elimize geçen milyarlardan ne kaldı?.. Nasırlı avuçlarımızdaki borç senetlerinden ve tasarruf bonolarından başka?..

14 Mayıs 1950 seçimleri, bu utancın getirdiği ilk zaferdir. 27 Mayıs 1960 ihtilâli de son zafer!

Yassıada, Kayseri Cezaevi, Adalet Partisi, işlemiyen koalisyon, on dörtler, yirmi üçler, yüz kırk yediler... Hepsi, hepsi, hepsi, o mahçup özleyişin sonuçları...

Sayın İnönü'müz! Eşsiz İnönü'müz! Hiç eksilmeyen büyük saygımla soruyorum size: Nasıl, artık odanızın duvarlarına içinizdeki o eski utancı atarak, rahat rahat bakabiliyor musunuz?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

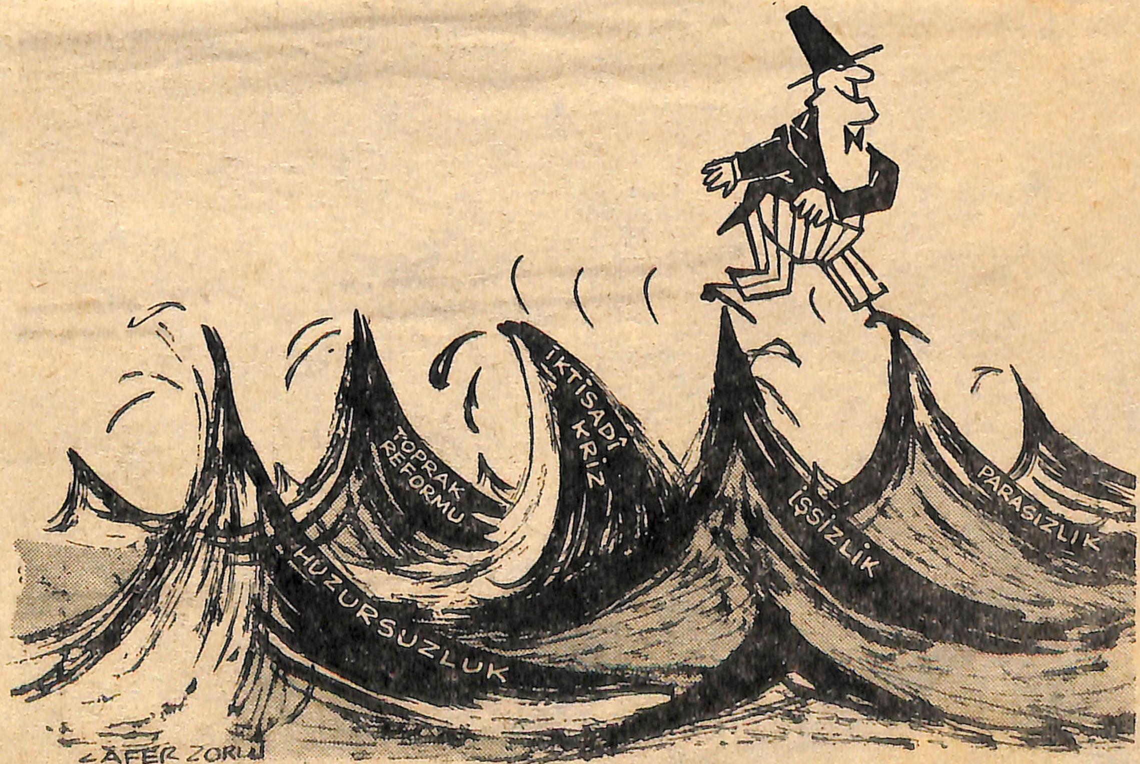
Nihat Su!

Etti, ediyor, edecek derken, Devlet Bakanı Nihat Su, geçen hafta A.P. den istifa etti. Hem de grup toplantısında geriye çıkarak.. Hem de «Hem ağlarım, hem giderim» diyen gelin gibi ağlaya ağlaya!..

Sonra ne olmuş?..

Sonra efendim, Gümüşpala'nın öpmüş elini, ve yine ağlaya ağlaya almış istifasını geriye!

Artık bu kadar gözyaşından sonra, sayın Nihat Su'ya yapacak bir iş kalıyor: Soyadını «Su» dan «Sulu» ya çevirmek!

Dalga geçen adam!

Sağlık Raporu

Adnan Veli

HASTA, ağır ağır merdivenleri çıktı. İztiraptan yüzünü buruşturmuştu. Titreyen parmaklarıyla kapının ziline dokundu. Güler yüzlü bir hemşire kapıyı açtı:

— Buyursunlar efendim...

— Tohtur beyler burda mı?..

— İçerideler efendim... Muayeneye mi geldiniz?..

— He ye...

— Haber vereyim kendilerine... Randevunuz var mıydı?..

— Ne rantefusundan gonuşuyon sen?.. Tohturların vazfesi sırf bana bakmak...

— Peki öyleyse, haber vereyim kendilerine... İsminiz neydi?..

— Benim ismim Adalet Partisi...

— Haaaa, tabiî efendim... Onlar da esasen sizi bekliyorlardı. Buyurun, içeriye girin...

Hemşire, camlı bir kapıyı açıp hastayı içeriye buyur etti. Adam şaşkın halde, odadan içeriye girdi. Masanın ucunda, gözlüklü başhekim oturuyordu. Onun iki yanında iki kişi daha vardı. Onlar da beyaz gömlek giymişlerdi.

Hasta, odadakilere başıyla selâm verdi. Başhekim onu gülümsiyerek karşıladı:

— Hoş geldiniz beyfendi... Geçmiş olsun... Bir rahatsızlık geçirdiğinizi öğrendik. Buyurun, şu iskemleye oturun...

— Allaha emanet ol tohtur bey...

— Efendim, son zamanlarda bazı krizler geçirdiğinizi, bir türlü huzura kavuşamadığınızı, geceleri uyku uyuyamadığınızı, asabî buhranlara tutulduğunuzu bize bildirdiler. Yani bizler, zâtıâlinizi iyileştirmek maksadiyle kurulmuş tedavi komisyonuyuz. Sizi muayene ve tedavi edelek şifaya kavuşturabilirsek, memlekete büyük bir hizmette bulunmuş olacağız. Zâtıâliniz gibi değerli bir memleket evlâdını, böyle muztarip, çalışamaz, iş göremez durumda bırakmak, elbette bizleri de çok üzüyor. Size elimizden gelen her yardımı yapmıya hazırız... Bize, biraz şikâyetlerinizden bahseder misiniz? Bu huzursuzluğunuz neden ileri geliyor acaba?..

— Vallaha tohtur beyciğim, şikâyatım bi dene değel ki... Her bir yanım sızlıyor. Ataşım çok yüksek.. Midemde hazımsızlık var. Bebeklerim sıkışmış da, üzerinize şifalık, idrarımı eyicene yapamıyom. İştahım çok, ne bulsam yiyeceğem, emme yidirmiyorlar... Ayrıcana yürek üzüntüsü de var. Emmim, enişteın, gardaşım, bacanağım, ailem, pederim, gayınpederim hepisi mapusa düştüler, Gayseri mapusanesinde yatıyorlar. Onların üzüntüsü de üstüne bindirincek, insanda mecal mı galır?..

— Ailece mapusa düştünüz demek?.. Peki onların suçu nedir?..

— Sen onlarda suç mu aran?.. Adam döğmek, adama söğmek, öldürmek, hepisi var... Emme en ziyadesi mideden geliyor. Çok yidikleri için mide fesadına dutuldular...

Başhekim, başıyla tasdik etti:

— Evet, bizim memlekette maalesef öyle oluyor efendim... Bu kadar yemiye bünyenin tahammülü yoktur. Neyse, siz şimdi kendi şikâyetinizden bahsedin bakalım.

— Tohturcuğum. Ben hastalandım... Hastalığım da ufak tefek hastalıklardan değel haaaa!.. Temsil yimeğimi yidim... Garnımın içerisinden bir hırıltıdır başlıyor. Hırıltıya boş virip daha da yimek istiyom. Bizim Halk Partisi diyerekten bir argadaş var. «Duuuur» deyor, «iştahın var, ağnadık emme, o gadarı dokunur» deyor... Sonracığıma garnımda hırıltılar başladıktan kelli bulantı da başlayor. Üzerinize âfiyet, gabız olduğum için dışarı da çıkamıyom... Ondan sonracığıma gafamın orta yerinde bir sızlama var.. Sankim, gafamın içerisine bir dene gramofon pilâğı goymuşlar, çalar da çalar... Bu pilâk 27 Mayıs deyi dutturmuş, çaldıkça üzerime efkâr basıyor... Şeytan deyor ki «Dut şu pilâğı da, vur yere, parça parça it» deyor... Sonracığıma, içerimde solucanlar var, güççük gurtlar var, gıpırdanıp rahat virmeyor insana.. Artık bu işin bir çaresini bulun siz.. Elinize teslimim...

Masada oturanlardan sarışın hekim ayağa kalktı. Hastaya işaret ederek:

— Şu divanın üstüne biraz uzanır mısınız?.. dedi... Sizi iyi bir muayeneden geçirelim. Sonra röntgenini alalım... Sonra bir de kan tahlili yapalım... Kesin bir karara ancak o zaman varabiliriz...

Hasta ilkin ceketini, sonra gömleğini, sırasıyla pantalonunu, iç çamaşırlarını çıkardı. Boylu boyunca sedirin üzerine uzandı. Profesör Vardar onu uzun uzun muayene etti, bu muayene yarım saatten fazla sürdü. Doktor arasıra konuşuyordu:

— Nefes alın... Nefesinizi tutun... Alın... Tutun...

Hasta arada bir inliyordu. Bazan yüzünü buruşturuyor, bazan dizlerini, belini tutuyordu:

— Aaaah ah, diye bir daha inledi. Bu illet benim üzerime, hep o argadaşın sebebine geldi. Halk Partisi denen argadaşın... Ev sahibi «İkiniz de bir evin içinde oturacaksınız» didi. Emme geçinebilirsen geçin. Her seferinde mızmızlık idiyor. Gayrı, ne ideceğimi ben de şaşırdım...

Muayene bittikten sonra, hasta tekrar giyindi. Bu sefer hekimler onu röntgen odasına soktular... Orada iç organlarının filmleri çekildi. Sonra asabî muayeneden geçirildi. Sonra kanı alınıp tahlile gönderildi Sonra Elektrosu çekildi. Akşam hava kararırken bütün muayeneler tamamlanmıştı.

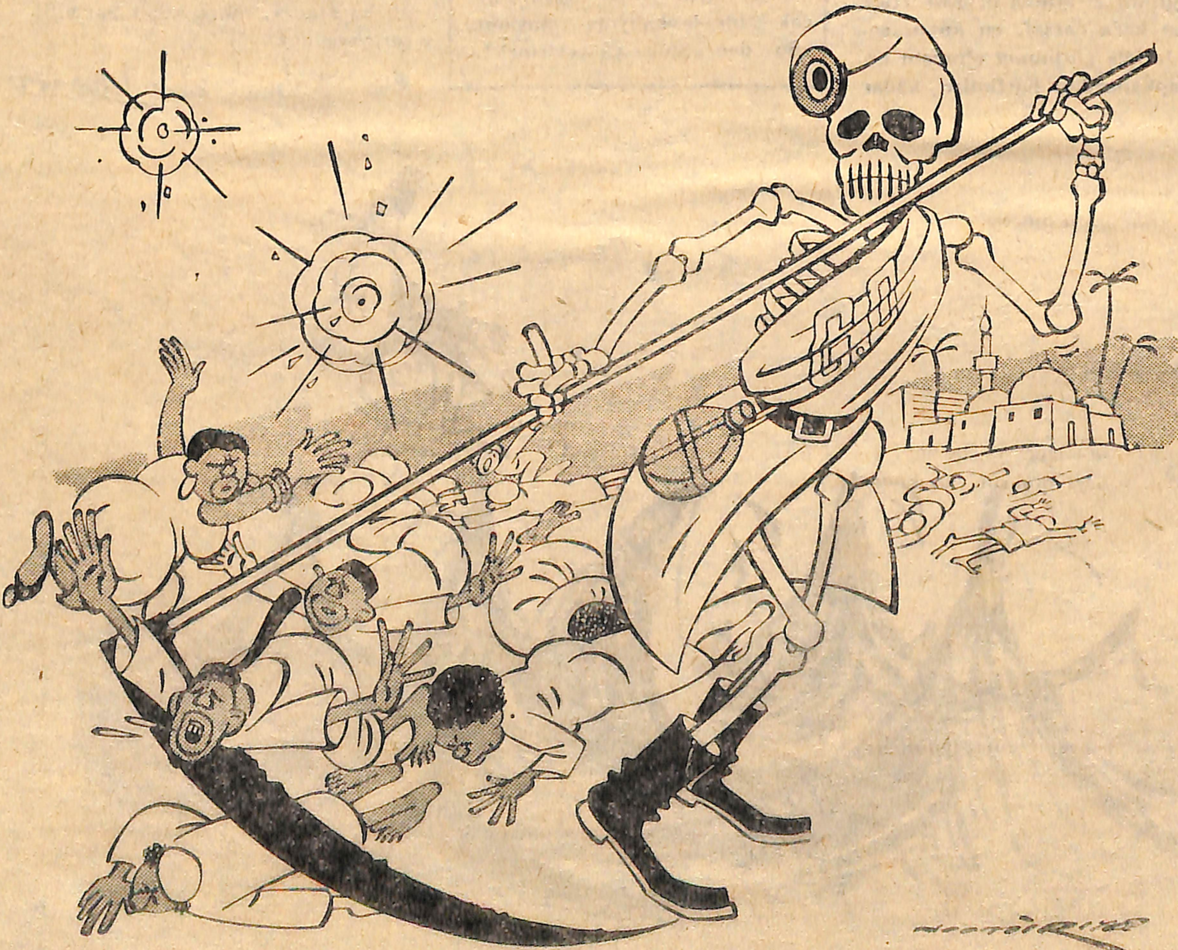
Her şey bittikten sonra hasta, doktorların ne diyeceğini merakla bekliyordu. Başhekim konuştu:

— Beyfendi, dedi, esaslı bir rahatsızlık geçirdiğiniz anlaşılıyor. Eğer ayni yolda devam ederseniz iyileşmeniz de hayli güç... O bakımdan sizi, alışmadığınız bir rejime sokacağız...

— Vallaha tohtur bey, ben demokrasiden başka rejimin içinde heç yaşıyamam...

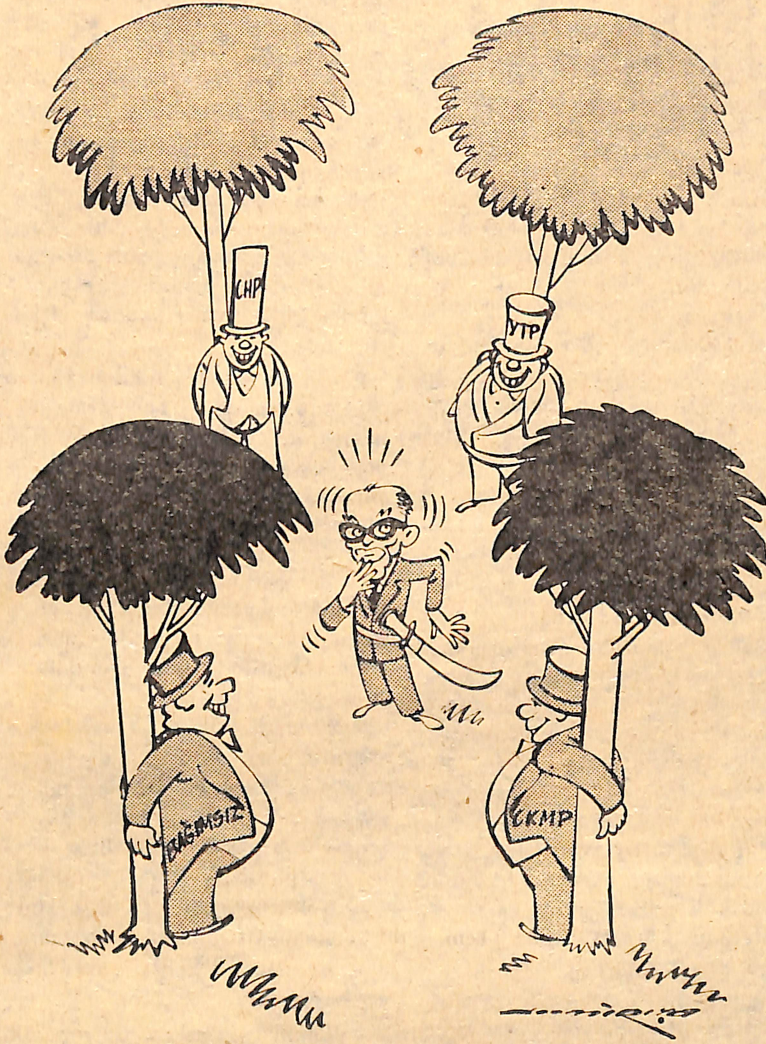
— Yooook, size başka bir rejim

Gizli ordu anlaşmayı tanımıyor. (Gazeteler)

Gizli ordu — Burası bizim «ceza yeri» mizdir!

Ankarada Meydan Tiyatrosunun son temsili!

Köşe kapmaca!

lâzım. Ancak o rejim sayesinde yola girebilirsiniz...

— Ne rejimiymiş bu?..

— Bir defa, önünüze ne gelirse mideye indirmek yok... Hafif şeyler yiyeceksiniz.. Üzüntüyü kesin olarak terkedeceksiniz... Mapustaki akrabalarınızın arkasından ah vah edecek olursanız, bu ruhî sarsıntıyı gidermek için sizi de oraya göndermek gerekecek... Mutlak olarak dimağî bir huzura muhtaçsınız. Arkadaşınız olan Halk Partisiyle tepişmek yerine, onunla iyi geçinmenin yollarını aramalısınız. Arada bir müshil alıp içinizi temizliyeceksiniz Küçük solucanlar ve kurtlar için şimdi biz bir ilâç yazacağız... Yemeklerden sonra onu içersiniz...

Başhekim, hastaya dört tertip ilâç yazdı Reçeteyi uzatırken:

— Tavsiyelerimize harfiyen riayet etmeniz gerekiyor, dedi. Aksi halde, ileride daha vahim neticelerle karşılaşabilirsiniz. Hattâ şunu da ilâve edeyim ki, hayatınız bile tehlikeye girebilir.. Biz sizin sağlık durumunuzu bildiren raporu tanzim edip Genel Merkezinize yollarız. Simdilik size kısa zamanda şifalar dileriz...

Hasta epice korkuya kapılmıştı. Ama söylenenleri yapmaktan başka çaresi yoktu. Doktorların ellerini ayrı ayrı öperek odadan çıktı. Adalet Partisini tedavi maksadıyla toplanan komisyon da, o dışarı çıktıktan sonra oturup sağlık raporunu yazmaya başladı:

RAPOR

Adalet Partisini tedavi maksadıyla kurulan Komisyonumuz Profesör Dr. Cevat Kalender, Prof. Dr. Halit Karadumanlı ve Prof. Dr. Tahsin Zokacıoğlu'nun iştirakiyle ilk toplantısını yapmış ve Adalet Partisi adındaki hastanın durumunu tedkik etmiştir. Hastanın Radyografik, Elektrokardiyoğrafik, Analitik incelemeleriyle birlikte yapılan dahilî, asabî muayene ve etüdleri sonunda aşağıdaki karara varılmıştır:

İştahlı olduğu halde yemek yedirilmediğinden şikâyetçi olan hasta, ateşinin yükseldiğini, iç organlarının tamamen bozuk olduğunu, ifade etmiştir. Ezcümle yapılan muayenesinde karaciğer ve hazım cihazlarının fonksiyonlarını lâyıkiyle yapmadıkları, kalp atışlarının gayri muntazam olduğu, bunun da taşıkardik sebeplere ilâveten kandaki koagülasyon zamanının son derece düşük olmasından ileri geldiği, protrombineminin her an bir tromboz yapabilmesinin imkân dahilinde bulunduğu, koroner yetmezliğine zamimeten basiret yetmezliğinin de had safhada olduğu, ruhî ve asabi depresyonların, bir hâdisenin vücudüne bağlı olarak Reaktif psikonevroz mahiyetinde belirdiği, hastanın, akrabalarının hapiste bulunmasından ötürü devamlı bir halüsinasyon içinde yaşadığı, asabî, ruhî ve organik mahiyette tecelli eden bu ârızaların, hastanın bünyesinde verem gibi bir tehlike yaratabileceğinin de tabii bulunduğu, bu bakımdan mumaileyhin hayatta kalması isteniyorsa, şedit müshiller yoluyla iç bünyesini temizledikten sonra kendisini sıkı bir rejime tâbi tutmanın gerekli olduğu, aksi halde çeşitli hastalıklarını başka kimselere de bulaştırarak memleket için zararlı hale geleceği kanaatına varılarak işbu rapor tanzim edilmiştir.

Adnan VELİ

Lokantada iki kişi!

PARİS'in ışıkları çisentili bir hava içinde buğulu buğulu yanıyor. Akşam yemeğini Le Colisée'de yiyeceğiz. Bu Champs-Elysée'deki sıra kahveler ve lokantalardan biridir. Galiba en büyüğü, en şıkı, en güzeli... Giriş, cadde üstü masalar, sandalyelerdir. Ama tertemiz masalar ve insanı «haydi, kalk» diye dürtmiyen rahat sandalyeler. Her müşteri, yalnız kendi dünyasındadır burada: ya karısiyle, ya metresiyle, ya sevgilisiyle, ya birkaç dostu ile... Kimse kimseyi göz hapsine almaz. Hiç kimsenin dikkati başkasının tabağında, kadehinde ve kadınında değildir... Üç şey bulamazsınız: Yüksek sesle konuşma, hoparlör, dilenci...

İçerisi kahve ve lokantadır: Birinci salon kahve, üç basamakla çıkılan ikinci salon lokanta... Bunun bir de asma katı ve bodrum katı var. Biz, bodruma indik: Fransız zevkinin çizdiği resimler, oymalar ve ışıklar içinde...

Şef, güzel bir yer gösterdi, oturduk. Kadın, ipek ve elmas pırıltıları içinde salon...

Sağımızdaki masaya bir yalnız adam geldi: Uzun boylu, sol kaşı sağ kaşından daha kalkık, kara bıyıklı, yakasında beyaz karanfil... Bir İngilizdi galiba.

Garsona, üç sipariş verdi: Somon füme, hıyar ve domates salatası, şarap...

Somon füme'yi ben de pek severim: Havyar gibi bir balıktır bu... Listeye baktım: Yirmi frank... Yani altmış lira!... O yedi, ben seyrettim: Çok lezzetliydi vallahi, yüzünden belli herifin!

Açtırdığı şaraba baktım, vay, vay, vay, vaaay: İçki kartında 25 frank.... Yetmiş beş lira!

Sonra... - evet, o gece eğlencemiz yalnız adamın lokanta hesabını tutmak oldu bizim! - sonra, bir arpej getirtti... Salçasına bulayarak eliyle yedi kuşkonmazları... Arkasından tatlı, süzme kahve ve üstüste iki kadeh konyak!

Ceketinin üst cebinden çıkardığı pura bıyıklarının arasında, keyfi pupayelken, tabağa bıraktığı paraya baktım: Bir aylık öğretmen maaşı!

Solumuzdaki masaya da bir yalnız adam geldi. O, züğürt... Züğürt ama, şarabını getirtti yine: Yalnız kapalı şişe değil, açık sürahi...

Şaka meraklısıydı galiba... Garsona sordu:

— Hangi yılın şarabı bu?..

Yıl, pahalı şarapların üstünde yazar: Tozlar arasında kaybolmuş rakamlarla....

Bunu sorarken bana bakıyor ve gülümseyerek göz kırpıyordu.

Eh, biz de şarabın ve şakanın acemisi olmadığımızı ispat etmek istedik:

— Yılını değil, dedik, ayını sorunuz!

Herif bir anda öğretmen ciddiliği takınarak:

— «Şarapta mühim olan ay değil, yıllardır!» demesin mi?..

Paris'te bir nükte yapalım dedik, felek karşımıza bir enayi çıkardı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

İSTANBUL'DAN Çizgiler

ORHAN KEMAL

KADINLI erkekli kalabalığıyla omuz omuza kaldırımları, taksi, hususî, dolmuş, otobüs, troleybüsleri, sık sık sert sert, şimşek gibi çakıçakıveren trafik polisi düdükleriyle İstiklâl Caddesi bu gece de bir çok gecelerdekince cıvıl cıvıl.

Vakit henüz ilk akşam.

Bizim Holivut ya da Sine-Sita demek olan Hava sokağı, Yeşilçam sokağı, Küçükbayram sokağı'ndaki filmci yazıhanelerine uğramış, bu sokaklardaki artist, figüran kahvelerinde çene çalmış, Anadolu pasajındaki Mehdi baba'da orta şekerli mi içmişim. Mehdi babanın filimci, rejisör, daha çok da artist adaylarıyla tavla, kâğıt meraklılarının uğrak yeridir. Dosttur her şeyden önce Mehdi baba, arkadaştır, ahbaptır. Sultan Hamit zamanında kahvecilik yapmış olmasına karşılık, hâlâ dinç, hâlâ pire gibidir. Şakanın bini bir paraya gider onun kahvesinde.

— Mene bah!

— Baktım Mehdi baba.

— Seni filânca aradı.

— Sağ ol Mehdi baba.

— Vay sen de sağ olasın gözüm..

Evet, Beyoğlu kımıl kımıl, Beyoğlu cıvıl cıvıl ama, sabah Beyoğlu, öğle Beyoğlu, akşam Beyoğlu. Ne demiş Arnavut: «Pırrasa olsa yemem!»

Sabah, öğle, akşam ve her gün oldu mu, gezdiğin yer Beyoğlu da olsa bıkılıyor. Eh bunun adı üstünde: İstanbul. Beyoğlundan bıktınsa seni oyalayacak yer mi yok? Atla vapura, Boğaza açıl. Sağlı sollu iskeleler. Bebek, Kuzguncuk, Sarıyer, Yeniköy, Kavaklara kadar git. Canının istediğinde in, cebinle aran iyiyse, gir bir balık lokantasına, taze balık, buzdolabında soğuktan şişesi duman duman terlemiş rakı, ya da şarabını al önüne...

Hayır, hiçbiri çekmedi. Aksaray çekti beni gene.

Tepebaşı. Tepebaşı ya, akşamın saat beşinden itibaren vasıta derdi şahlanır İstanbul'da. Gene öyle. Otobüsler tıklım tıklım, dolmuşlar öyle. Şöförler insanın yüzüne bile bakmıyorlar.

— Aksaray!

Varak-ı mihr-ü vefa. Kim okur, kim dinler. Dolmuşlar sağlı sollu gelip gelip geçiyor. Dikkat ediyorum, hemen hepsinin arka kısımları dörder kişi.

— Aksaray be yahu!

Yarım saat mı, bir saat mı bekledikten sonra, boyaları dökük, siyah bir araba durdu:

— Evet Aksaray. Atla!

Atladım atlamadım, arkada trafik polislerinin düdükleri: Fırrrr, fırrrrr. İster misin adamcağızı durdurup yirmi beş lira yazıversinler? Bereket kazasız belâsız atlattık. Kazasız belâsız, çünkü bu saatlerde «Fırrr, fırrrr!» ların hiç şakası yoktur. Geliverir, ver ehliyyetini. Aman zaman, ver ver ver. Şoför istemiye istemiye verir, sonra da müşterinin çekeceği vardır yol boyunca öfkeli şoförden.

Dolmuşumuz dolmuşlar zinciri içinde aşağılara kayıyor. Sağda aşağılarda Kasımpaşa ışık ışık serilmiş. Dolmuşumuzun içi alaca karanlık. Yol boyunca şıp şıp şıp geçen eleektriklerin alâminüt ışıklarıyla aydınlanıp kararan, tekrar aydınlanan, tekrar kararan yüzler, müşteri yüzleri. Solumda iki kişi eski günlerden konuşuyorlar. Tam da üzerlerine gelmişim. Arada ışıyıp sönen yüzlerden birinin burnu kocaman, kravatı da yumruk gibi. Böylelerine eskiden «Devri-Hamididen müdevver», ya da «İttihatçı» falan derlerdi. İttihatçılar hâlâ varsa da, «Devri-Hamidi'den müdevver» i pek kalmadı. Mehdi Baba müstesna. O devirleri anlatan hikâyelerden hatırladığıma göre, o tiplerden pek çoğu «Ehli-dil» olur, «İdarei-kelâm etmesini» bilir, «Deryâ-dil» dir falan ama, yeri de geldi mi, kolalı yakayı, kravatı atıp, tulumba sandığının altına da girivermirlermiş.

Bana bunları düşündüren yanımdaki müşterilerin konuşmalarına bakıyorum, anlattıkları şeylerin sınırı pek pek mütarekeden öte değil. Biri bir ara hasretle bir dörtlük attı ortaya:

O kadar saf ve elezdir ki rakım,
İki zıkkımlanırım bir satarım.
Bunu takdir ile nûş eyleyenin
Canının üstüne canlar katarım!

Öteki derin bir iç geçirdikten sonra:

— Evet, dedi, evet. Cânım Baküs rakıları... Üzüm Kızı rakıları!.. Şişelerinin bandrolları üzerinde böyle yazardı, değil mi?

— Kaldır ayağını, üstüne bastın!

— Baküs, Üzümkızı, İstafilina...

— Altınbaş? Altınbaş? Altınbaş'a ne buyurulur?

— Canım ne uzağa gidiyorsun? Dokuzyüz otuz altı, otuz yedilerin Kırkdokuzluk'larının nesi vardı?

— Doğru, doğru ya, şu sıra rakılar düzeldi gibi geliyor bana!

— Bana da öyle geliyor. Eski rakılar insanın gırtlağını jilet gibi parçalayıp geçerdi. Birinde betona döktüm, çaldım kibriti de ce?bet, ispirto gibi...

— Yandı değil mi?

— Yandı, kahve bile pişirdimdi..

— Onu bunu bırak, bu yakınlarda bir YENİ RAKI geçti elime, kaymak mubarek, kaymak!

Şoför yarım sağla söze karıştı:

— Jelâtin kâğıdına mı sarılıydı?

— Tamam. Şişeyi tek başıma devirdim de sabahleyin uyanınca ne baş ağrısı, ne mide... Peki evlât, neden jelâtin kâğıdına sarılmıştı o?

Şoför hemen cevaplamadı. Neden sonra:

— O rakılar dışarıya ihraç edilen rakılardan!

— Yâni?

— Yani değil, Apostol!..

Koyu, kopkoyu bir sessizlik oldu. Sonra gene çeneler açıldı. Koca burunlu lâfı gargaraya getirmek için olacak:

— İç bâde, güzel sev var ise akl-ü şuûrun! dedi.

Şoför direksiyondan sinirli sinirli düzeltti:

— Aklı şuurun değil bey baba....

— Ya?

— Mangırın mangırın!

Unkapanından Zeyrekten, Saraçhaneden ver elini Aksaray!

Orhan Kemal AKBABA'da

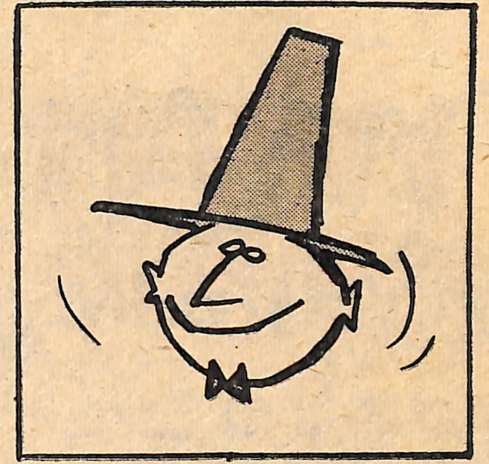
★ *Akbaba yazı ailesi yeni bir imza kazandı: Orhan Kemal.*

★ *Orhan Kemal'i okuyucularımıza yeniden tanıtacak değiliz: O, romanları, hikâyeleri, elden ele, dilden dile dolaşan en ünlü, en sevilmiş bir yazarımızdır.*

★ *Orhan Kemal, bu sayıdan başlıyarak sizlere bir süre «İstanbuldan Çizgiler» başlığı altında şehirden portreler çizecek, yeni bir mizah çeşnisi verecektir.*

CAFER ZORLU

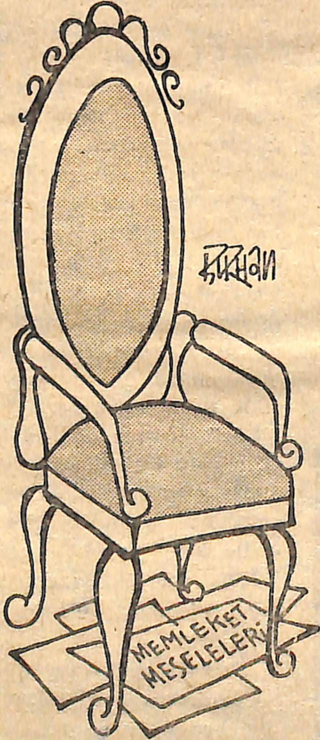
Tencere yuvarlandı .... Kapağını buldu!

Ankara'da 10 Gün

BEN Ankara'ya gittiğim gün, hükûmet istifa etmişti. Uğuruma mı verirsiniz bunu, uğursuzluğuma mı? Ben yorumlayamıyorum bir türlü!

İstifanın ertesi günü, başkanları, A.P. milletvekillerini grup toplantısına dâvet etmiş. Kürsülerde vatan, memleket nutukları atan milletvekillerinden bir çoğunu koydunsa bul. «Selâmet derkenârest» deyip, bir «semt-i meçhule» yelken açmışlar.

MECLİS koridorlarındaki rahat koltuklarda bir gazeteci arkadaşla oturuyoruz. Bana:

Hasıraltı!

— Yahu, dedi, sana İstanbul'a mektup yazacaktım. Neden orada oturup nükte yapacağım diye beynini cendereye koyup sıkıyorsun. Gel Ankara'ya, Meclisin kulislerinde şöyle bir dolaş, bir iki milletvekilinin sakalının altından geç, görüşmeleri izle ve kendinden bir şey katmaksızın, duyduğunu, gördüğünü Akbaba'ya yaz. Bak okuyucu nasıl keyiflenecek, nasıl kıkır kıkır gülecektir.

EVET, Meclis bir âlem. Bacağının bacağının üstüne atmış, hafifçe de yanlayıp kaykılmış oturan arkadaşımın yanındaki boş koltuğa, elinde çantası, taşra tüccarı kılıklı bir kişi gelip oturdu. Arkadaşım, belli belirsiz bir baş savuşturmasıyla selâmladı onu.

— Kimdir? diye sordum.

— Milletvekili, dedi. Ve ekledi: Beni de milletvekili sanıyor. Hayal kırıklığına uğramasın diye bozmuyorum...

GENE arkadaşım anlatıyor: Bir gün partilerden birinin grup toplantısına girmiş ve sıralardan birisine oturmuş. Kimse kimseyi tanımadığı için, yanındaki milletvekili «hoş geldiniz» demiş kendisine. Birlikte parmak kaldırıp oy vermişler. Birlikte alkış tutmuşlar. Ve birlikte de dışarıya çıkmışlar.

Sol tarafında oturan taşra tüccarı kılıklı milletvekilini işaret edip:

— İşte bu o! dedi. Çalışma arkadaşım, oy'daşım, alkışdaşım!

MECLİS koridorlarında gazeteci milletvekili Gökhan Evliyaoğlu'nu gördüm. Bana:

— Nedir senin o yazıların?.. Yakışır mı sana? diye sitem etti.

— Ne varmış yazılarımda? dedim.

Üstat birden bakanlaşıverdi:

— Onu gel de bana sor... Seni bazı çevrelerde savunmak için ne zorluklar çekiyorum...

Kendisini, kendi partisini (şimdi kendi partisi var mı?.. O da belli değil ya!) savunmaktan vakit bulup bir de beni savunuşuna şaştım doğrusu... Üstat, Basın - Yayın - Turizm Bakanı değil, vallahi tam Savunma Bakanı olacak adam!

O GÜN A.P. merkez idare kurulu uzun bir tebliğ yayımlamıştı. Muhabir arkadaşlardan birisi, Afyon milletvekili Halûk Nurbaki ile sohbet etmekte olan gazeteci topluluğuna yanaşıp:

— Arkadaşlar, dedi, A.P. bir tebliğ yayınlamış, ama çok uzun. Gidip yukarıya alabilirsiniz.

İçimizden birisi:

— Eyvah, özet çıkarmak için kimbilir ne kadar zamanımızı alacak, diye yakındı.

Cevabı A.P. milletvekili (o zaman öyleydi) Halûk Nurbaki verdi:

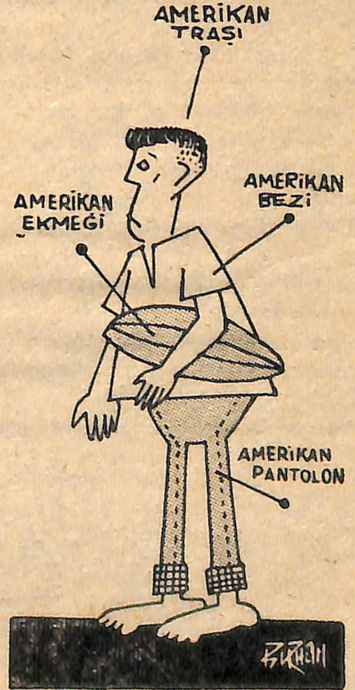
— Yukarıya çıkacaksınız da.. Tebliği alacaksınız da.. Anlayıp özet çıkaracaksınız da.. Allahaşkınıza işiniz yok mu sizin? Hadi oturun şuraya, istediğiniz gibi bir tebliğ yazın, yarın da A.P. den bildirilmiştir diye gazetelerinizde yayınlayın. Vallahi sizinki onların tebliğinden iyi olacaktır!

İSMET Paşa, diyor, Halûk Nurbakî, amatör politikacı zevkinden bir türlü vazgeçemiyor: Bizim A.P. lileri, Y.T.P. lileri, C.K.M.P. lileri karşısına alıp konuşturuyor. Tartışıyor, onları dinliyor.

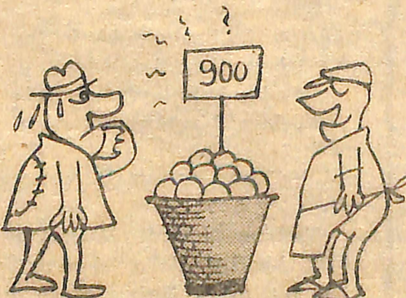
Ve İnönü bunları yaparken dehşetli keyifleniyor!

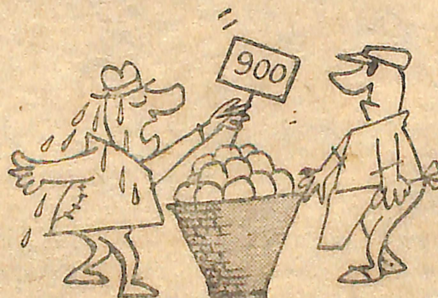
Paşamızın siyasî hayatı artık «gel keyfim gel!»

Yaşar ÖZEN

Küçük Amerikalı!

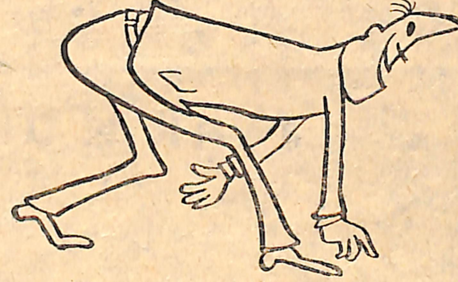

İngilterede çok kısa etek modası var. (Gazeteler)

YUVAYI YAPAN

Aşağılık duygusu

PATRONUN karısı sürmüş sürüştürmüş, takmış takıştırmıştı. yeni taksite bağladığı kürkü de geçirmişti arkasına. Kırıta kırıta girdi atelyeden içeri. Kazak ustası Artin:

«Güle güle, Suzan Hanım!» diye sırttı. Alaylı bir sırıtıştı bu. Bir gözünü kırparak sordu:

«Kaça aldınız?»

«Taksitle canım!»

«Taksitle olunca fiyatı olmaz mı? Biri hediye etmedi ya. Helbet bir fiyat verdiniz!»

«Bin ikiyüz falan...»

«Ne!.. Bin ikiyüz mü?.. Bedava!»

Kocası Numan Düzgider, «Bizim bayan, bilir işini...» der gibilerden sırıtıyordu.

Artin sırf kadına takılmak için üsteleyip duruyordu

«Ucuz... Ucuz değil bedava. Aşkolsun! Bravo doğrusu!..»

Bu övmeler kadına değil de, kocasınaydı sanki. Ağzı kulaklarına varıyordu.

Bir bankoyla bölünen kazak atelyesindeki makineler durmuş, kazakçı kızlar ağızlarının suyunu akıtarak rüyalarına giren bu kürk mantoyu doya doya seyrediyorlardı. Bankoya yaslanan Artin, birşey hatırlamış gibi atıldı:

«Taksitle bin ikiyüz ha...» dedi, «Ben peşin peşin iki bin veriyorum. Nasıl işinize geliyor mu?»

Numan Düzgider'in ödenecek iki bonosu vardı, ikişer bin liralık... Karısına umutla baktı:

«İki bin mi?.. Beş yüz daha koysan nafile... Kelepir mal bu... Bir daha ele geçer mi hiç!»

«Bütün kelepirleri siz bulursunuz, aşkolsun! Bu seferki çok yağlıymış!»

Numan Düzgider:

«Yoktur bizim Suzan gibisi... Bir tanedir. Top sahası gibi bir işporta halısını sekiz yüze aldı, getirdi... Hem de haftada elli lira taksitle... Helâl olsun doğrusu... Ne halı ya!»

«Ne kadın. Bravo... Bizimki bir kilo ıspanak almasını beceremez, hem de peşin parayla...»

Suzan kürkünü içerdeki kazakçı kızlara göstermek için gitti, bankonun önünde dikildi... Nerdeyse Artinle burun buruna gelecekti. Yavaştan:

«Fazla kurcalama!» dedi, «Uyandıracaksın enayiyi!»

Yüksek sesle ekledi:

«Nasıl, biraz dar galiba... Kalçalar sıkıyor... Göğüs...»

«Göğüs çok güzel... Fevkalâde... Bacaklar da... Yani omuzlar, oturmuş... Eğer darlığından bir şikâyetiniz varsa, dediğim gibi, peşin iki bin lira... Bizim bayan biraz daha zayıfçadır sizden...»

Ama Suzan Düzgider'in fazla konuşacak zamanı yoktu. Kürkünün sol kolunu sıvadı. Tombul bileğine gömülü altın saati çıktı ortaya. Bu saat de taksitle alınmıştı tabii...

«İkiye beş var!» dedi. Üniversiteli Nihat tam ikide köşebaşında bekliyecekti. Akşama doğru... Kiminle buluşacaktı acaba?.. Çantasını açtı... Banka müdürünün hediye ettiği takvimdeki notlara bir göz gezdirdi... «Eveeet... Aksaraylı manifaturacının ısmarladığı kostümün provası için Altın Makas'a gidecekti. Sonra... Haldeki Naci ile..

Kocasına döndü:

«Ben terziye gidiyorum!» dedi, «Yirmibeş lira taksitle diktirdiğim kostümün provası var bugün...» Oradan da teyzeme geçeceğim. Belki yemeğe kalırım teyzemlerde. Ha... Tencerede biraz patates var... Daha olmazsa iki yumurta kırarsın, olur biter. Hadi canım, Allaha ısmarladık. Bugün kürk taksidi için adam gönderirler... Ödersin!»

Nihat, köşe başında bekliyordu.

«Yemek yedin mi?» diye sordu Suzan, selâmdan, sabahtan önce... «Zilsin dümi... Hele utanma!»

Açtı çantasını. Uydurma taksit kartlarından birini çıkardı:

«Al şu kartı!» dedi, «Göster o domuza da elliliği bayılsın!»

Nihat trikotaj atölyesine girdiği vakit, Numan Düzgider, biraz da kazakçı kızlara duyurmak için bankonun dibine sokulmuş, demeç veriyordu:

«Karı dediğin bizim Suzan gibi olacak! Evlenecek misin, Suzan gibisini bulacaksın. Yalnız namuslu olmak yetmez. Biraz da becerikli, tutumlu olacaksın. Yuvayı yapan dişi kuştur, dememişler boşuna. Biz Tâlimhanede oturuyorsak on beş mahalle kızının tırrt tırrrt ördüğü kazaklar yüzünden değil... Onların çıkardığı iş, kendi haftalıklarını zor karşılar. Biz yazlarımızı Adada geçiriyorsak, hep Suzan'ın iş bilmesinden. Ne tutumlu, ne becerikli, ne açıkgöz, ne...»

Gözü, kapıda dikilen birine ilişti. Nihattı bu! Sözünü kesmedi:

«Öylesine beceriklidir ki bizim Suzan.. Yere düşse bir avuç çakıl taşı ile kalkar ayağa!»

Nihat, içerdeki kazakçı kızları görmüş, yılışmağa başlamıştı. Numan Düzgider:

«Heeey!» dedi, «Ne istiyorsun!»

«Ne istiyeceğim, taksit için geldim ben!»

«Ne taksiti? Halı mı? Çamaşır makinesi mi, kol saati mi, manto mu?»

«Kürk taksiti, kürk!»

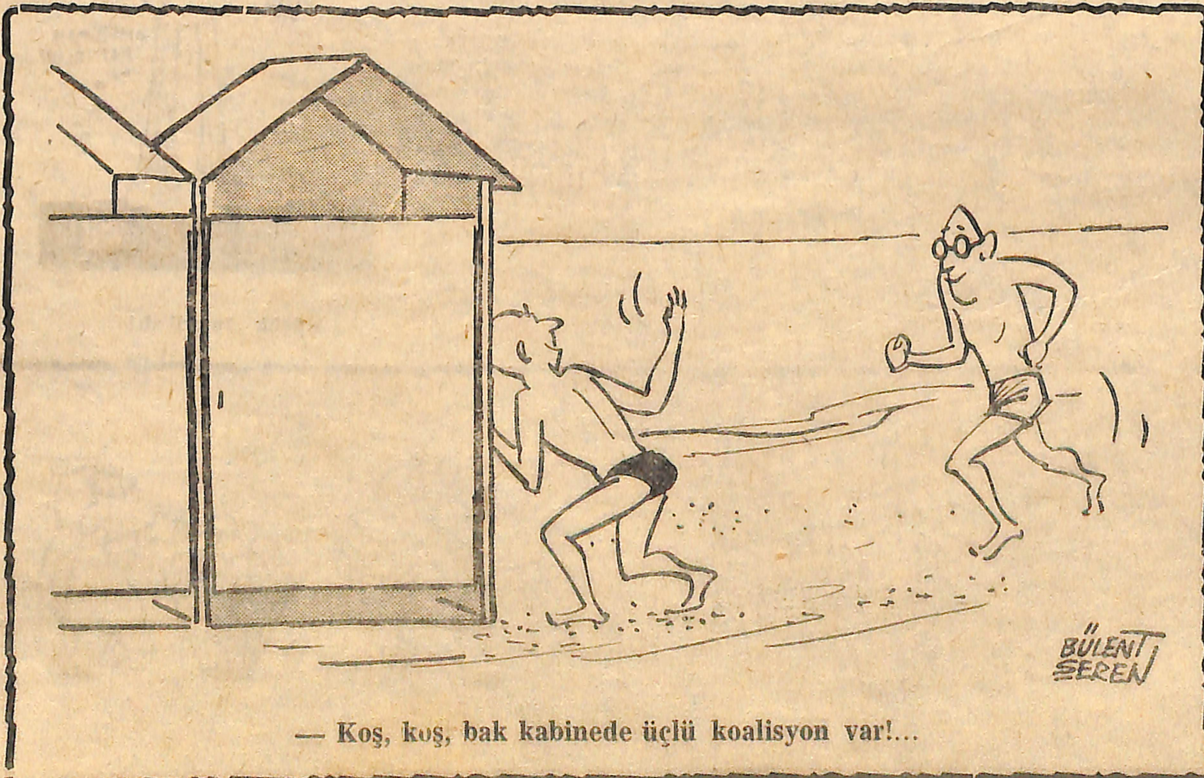
Artin, delikanlının kimin tarafından gönderildiğini anlamıştı.

«Bey kardeşim!» dedi, «Sizde ayni kürkten bir tane daha var mı acaba?»

Karşılığını Numan Düzgider verdi:

«Vallaaaa...» dedi, «Aynı kürkten belki bir tane daha bulunmasına bulunur ama... Bizim Suzan gibisi bulunmaz... İş kürkle bitmez ki....»

Rıfat ILGAZ

— Koş, koş, bak kabinede üçlü koalisyon var!...

İntiharların nedenleri araştırılıyor. (Gazeteler)

Ankara Mektubu

Kim dinler?...

Dalkavukların gözündeki «bakanın emrini kim dinleeer!..» İçimi parçalıyor. Bakanlıklarına vekâlet eden bakanlardan bahsediyorum... Çok zor «efendiye» alışık olanlar için «efendisiz» devirler!... İnsan bazılarının «git gel, git gel» boşlukta sallandıklarını eliyle tutuyor gibi: «Giiit... Geeel... Giiit geeel!...»

Şu arada bir rahatlatıcı taraf ta var ortalıkta... «Vedette», yani baş rolde insan, yıldız biri yok... Herkes herkesle, danışmada da (baksanıza İnönü Fethi Doğançay'a akıl danışıyor) eşit, boğuşmada da eşit... Bir tek, hatları, bakışları keskinleşen göremiyorum, bir yığın depreşen kol, kafa, bacak arasından...

Bazı genç bakanların hanımları samimiyetle memnun. (Hiçbirinde yorgunluktan, hayal kırıklığından gençlik kalmadı ya!..) Hani, bir aile kurmuştuk, hani yeniden yaşıyacağız normal aile hayatımızı diye... Aile hayatı değil, bence hiçbir şey yeniden normal yaşanmıyacak... Normal, zaten rehavet içinde uyuklamağa deniyordu bizde... Daha tehlikeli, daha uyanık, daha hoyrat şekilde yaşamayı öğrenecekler şimdiyecek öğrenmiyenler...

Anneler merakta: Tarihte annelere zaten başka rol düşmemiş... İki genç politikacı (bir değil, iki) oğlu olan, Apaydın biraderlerin annesine bakıyorum da ömrünü telefonlardan ayıramıyor... «Ay Burhan gecikti.... Ay Orhan gelmedi...» diye... Eskiden de gecikirdi Orhan ve Burhan, amma eskiden, bilmem neden, dünya annelere daha emin gelirdi....

«Mutedillerin sayısı altmışı geçmiş... Yüze varmış...» gibi cümleler döndü dolaştı... «Söylediklerine bakmayın.... İmzaya sıra gelirse sayısı 15'i geçmez» gibi cümleler döndü dolaştı... (Bu cümleyi kapı kapı dolaştıranların hakkı vardı...) İş fiiliyata gelince «ateş» öylesine düşeer, öylesine düşer... Düşmiyen ateş büyük iş...

Politikacıların tümü bir bulutun içinde ve çıkamıyorlar... Tabiat o bulutu hep olmıyacak zamanlarda gönderir politikacılara. Konuşun da bakın, bir yerin ötesine hepsi kör... O yer de galiba burunlarının ucu!.. Politikanın havası ferahlıyacak eğer 600 bakanlık koltuğu ihdas edilirse!.. Edelim, n'olacak?.. Olan, olmadı mı?..

Koyu dindar:

Bir adamın imam nikâhıyla aldığı iki hatundan bahsediliyordu...

— «Yahu bu milletvekili» diye direniyordu biri. «Bizim bütün felâketimiz, bu ikiliktir.» Toplumsal hayatımızda taptığımızı özel hayatımızda yakarız, özel hayatımızda taptığımızı toplumsal hayatımızda yakarız...»

Milletvekilini kendi bölgesinden savunan biri vardı:

— «Efendim, dinimiz dörde kadar cevaz veriyor...» diye bangır bangır savunmazı savunuyordu...

Minyatür gibi Güllüşah, (Türkiyenin en popüler saz şairinin hanımı) hafif hafif gülümsedi:

— «Hayret» dedi, «bu beyler, kadın bahsi gelince... koyu dindar kesilirler... Başka şeydeee...» ve zarif omuzlarını iki kere silkti...

Bir kereye bile değmez!..

itibar!..

— Osman Bölükbaşının itibarı ne âlemde?..»

— «Bir hafta evvel Restoran Bekire girdi, peşinde otuz kişi vardı. Dün Restoran Bekire girdi, peşinde sadece üç kişi vardı!..»

— Tam tam bir sıfır farkı mı?..

— Evveet... Ama solda sıfır değil!

Masal

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,
Deve tellâl iken
Horoz hammal iken
Kedi külhancıyken
Horoz mühürdar
Katır silâhtar»...
Evvel zamandanberi bir değişiklik var mı?...

Yapardı ki?..

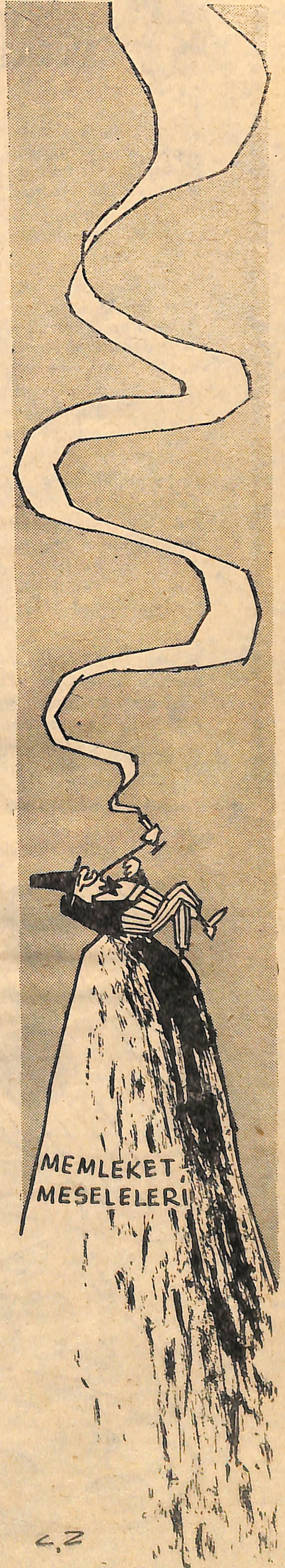
İsmet Paşa konuşuyordu CHP grubunda... Yer yer hisli konuşuyordu... Eee, dünya değişti!..

Hilmi İncesulu da dövünüyordu: «Aman kâğıt kalem, kalem kâğıt» diye... «Bu sözler tarihe geçmeli tarihe, aman kâğıt, aman kalem!..»

Ben bir şeyi merak ettim: Hilmi İncesulu'dan evvel ne yapıyordu «tarih,» bir şeyi zaptetmek için, bir şeyi kaydetmek için, bir şeyi sahifelerine geçirmek için?... Çok zorluk çekiyordu herhalde!..

Nimet ARZIK

YAZISIZ

Dağ başını duman almış!

GENÇLER bilse... YAŞLILAR yapabilse!

Tekrar gelmek olsaydı dünya yüzüne eğer,
Ömür boyu vermezdim gene varlığa değer...
Servet, siyaset boşmuş... Aşkmış en hoşu meğer;
Bir lâhza uyanmazdım bu rüyadan kabilse!...
Bunları gençler bilse,
Yaşlılar yapabilse!...

Ama kışa çevirmez hayatımın yazını,
Kadınların çekmezdim cefasını, nazını;
Safına el uzatır, seçmezdim kurnazını:
Bir kır papatyasını seçerdim hiç değilse!...
Bunları gençler bilse,
Yaşlılar yapabilse!...

Evet; bir kır çiçeği... Değil şehir güzeli:
Köyde ona değmemiş daha kimsenin eli,
Bir kız... Henüz esmemiş başında kavak yeli...
Ne zevk, insan onunla bir bucağa çekilse!...
Bunları gençler bilse,
Yaşlılar yapabilse!...

Tepeme çıkarmazdım fakat, yüz verip, onu:
Sonra asıar da ister... Lüksün gelir mi sonu?...
Haspalar sıfır görür - şımarınca - milyonu,
Kocasını küçümser adam Karûn kesilse!...
Bunları gençler bilse,
Yaşlılar yapabilse!...

Tekrar dünyaya gelsem gene boş durur kasam,
Ama akşam dolardı böyle keyfimce masam...
Bir lokma neme yetmez... Yok zerre korkum, tasam:
Vız gelirdi Efendim beni defterden silse!...
Bunları gençler bilse,
Yaşlılar yapabilse!...

Bu gerçeği anlıyor insan geçkin yaşında:
Mideler konuşuyor kürsülerin başında!...
O mağrur Efendi ki, gözü Devlet aşında,
Kendine köle bulsun Senatörse, Vekilse!...
Bunları gençler bilse,
Yaşlılar yapabilse!...

Tükenmeyen hazine alın teri, emektir...
Dudakları kirleten tek paçavra, etektir!...
Hüner, daha leb derken, leblebiyi sezmektir;
Ben neyleyim yeniler bu derece gafilse!...
Bunları gençler bilse,
Yaşlılar yapabilse!...

Hayat bir kere daha bize uzatsaydı el,
Belki böyle boğuşmaz, yaşardık bundan güzel:
Bir dünya yaratırdı hattâ cennete bedel
Bütün tecrübesile kişi tekrar dirilse!...
Bunları gençler bilse,
Yaşlılar yapabilse!...

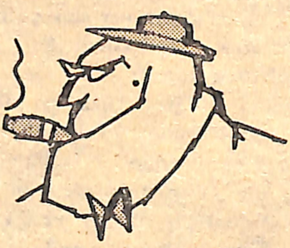
Necdet Rüştü EFE

Üniversiteye girmek isteyen 1857 lise mezunundan ancak 357 si cinsî üretimin nasıl olduğunu biliyor. (Gazeteler)

— Vay enayiler vay... Hiç roman okumamışlar, sinema seyretmemişler, sosyete hayatı yaşamamışlar mı bunlar?...

Haftalık

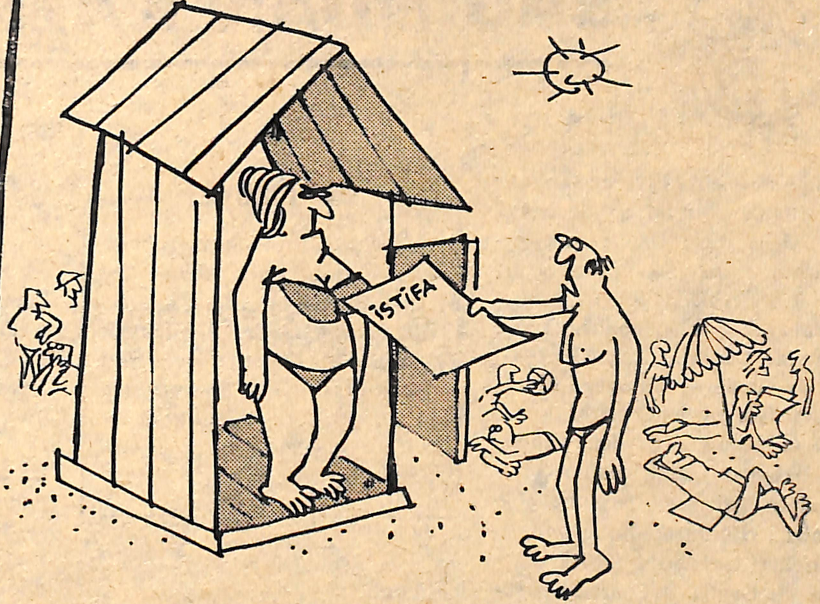

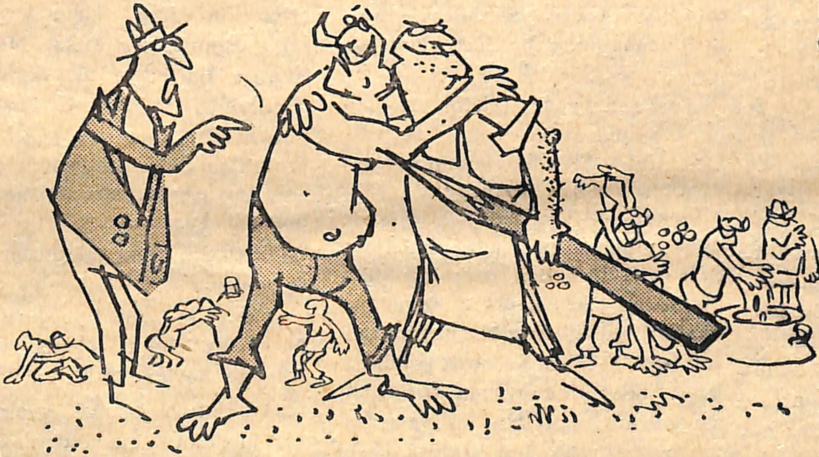
VAROLMAK... VEYA OLMAMAK!

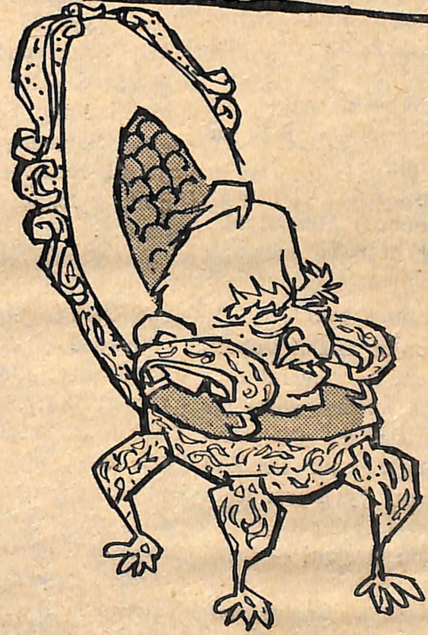
İŞTE BÜTÜN MESELE!..

–BEN KABİNEDEN İSTİFA EDİYORUM!

–AMAN PEHLİVAN DİKKAT ET, ONUN KAZIKLARI MEŞHURDUR!

DEMİRBAŞ!

YAZISIZ

BUGÜN GİT...

YARIN GEL!

CAFER ZORLU

GENERAL SAĞINDAN KALKMIŞTI...

Bu hikâye:

Çağdaş Fransız mizahçısı Jean - Paul Lacroise'nin bu yazısı, siyasî bir hiciv hikâyesidir. Arkadaşımız Semiramis Aydınlık'ın ailimize çevirdiği «General Sağından Kalkmıştı» yı, politika mizahının en yeni ve güzel bir örneği olarak sunuyoruz.

(Sahne : Paris, Elysée Sarayı... Olay: Bundan bir iki ay önce geçmiştir. General de Gaulle işine gitmek üzere apartmanından çıkar. Âdeti değilken ıslıkla bir av şarkısı mırıldanarak yürümektedir. Yolda Madam de Gaulle'le karşılaşır.)

Mme. de Gaulle — Bu sabah ne kadar neşelisin böyle Charles?

Gnl. de Gaulle — Neden olmıyayım? İlkbahar geldi; dallarda tomurcuklar belirmeğe başladı; gök masmavi... Bütün kadınlar güzel; en güzelleri ise sensin Şeri!

Mme. de Gaulle — Charles; neyin var? Seni hiç bu kadar romantik ve nâzik görmemiştim...

(General yoluna devam eder. Büroya girerken kapıcılardan birinin omuzuna sevgi dolu bir fiske vurur).

General — Merhaba dostum; hayat ne güzel değil mi? Çocuklar nasıl, büyüyorlar mı?

Kapıcı — Şey... E... evet generalim! (Kendi kendine) Allahım bize karşı bu kadar değişsin, mümkün mü?

(General bürosuna gelir).

General — Bonjur azizim Dubois.

Kabine Başkanı — Generalim!..

General — Ne kadar güzel bir kravatınız var; size de çok yakışmış ayrıca... Böyle şık olmakta haklısınız dostum, yaşınızın icabı tabiî...

Kabine Başkanı (şaşkın) — Generalim...

General — Bana küçük bir metresiniz olduğunu söyliyecektiniz sanırım, değil mi? Haydi bakalım, gidin onu bulun, sakın burayı düşünmeyin; yarın akşama kadar izinlisiniz, eğlenmeğe bakın!

Kabine Başkanı (ağzı bir karış açık) — Evet generalim, mersi generalim!..

(Millî Korunma Vekili girer)

General — Ah! Sen misin Dupont? Çok sıhhatlisin maşallah! Ben de seni çağırtacaktım ve hem senin hem de memurlarının hepsinin maaşlarını yüzde yirmi arttırdığımı bildirecektim. Yok yok teşekkür etme, bunu hepiniz çoktan hakketinizdi zaten. Güle güle Dupont; Allah seni korusun ve bize bağışlasın!...

(Korunma Vekili bu iltifatların altında ezilmiş bir halde çıkar; General telefona sarılır)

General — Allo! Bana Başvekili verin; evet direkt hatla bağlayın lûtfen! Allo; ben General de Gaulle. Hayır aziz dostum «hürmetlerinizi» takdim etmeyin; dostluğunuz bana yeter. Sizden ne kadar memnun olduğumu biliyor musunuz? Size, aramızda kalmak üzere bir şey bildirmek istiyorum dostum; yemin ederim ki Başvekil olarak öleceksiniz...

(Telefonu kapar ve yeniden açar)

General — Bana şimdi Haricî Münasebetler Vekilini bağlayınız. Allo, Couve! Ben General de Gaulle. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, fakat başarmakta olduğunuz işlerden dolayı tebriklerimi bildirmek için daha fazla bekleyemedim. Bravo, sadık dostum, devam ediniz! Zaten müstakbel Başvekilim olarak düşündüğüm yegâne şahıs sizsiniz.

(Telefonu kapar ve yeniden açar)

General — Dahiliye Vekilini istiyorum, lûtfen! Frey! Sevgili dostum ne kadar sempatik olduğunuzu biliyor musunuz? Beaveau meydanından gelmiş geçmiş Vekillerin en büyüğüsünüz siz; o halde Matignon'un gördüğü en büyük Başvekil neden olmayasınız?

(Telefonu kapar ve yeniden açar)

General — Cezayir İşleri Vekilini lûtfen; Joxe; size sadece bir tek şey söyliyeceğim: Merci, Fransa adına mersi. Size çoktanberidir vaadettiğim başvekilliğe, eğer bu hızla çalışmağa devam ederseniz, umulduğundan çok daha önce geleceksiniz.

(Telefonu kapar. Telefonun çaldığı duyulur.)

Santral — Washington arıyor generalim. Başkan Kennedy.

General — Allo Jack; size böyle hitap etmeme müsaade etmiştiniz, öyle değil mi? Ben de çok mühim bir haber vermek üzere sizi arayacaktım; bildiğiniz gibi, bugüne kadar ben NATO'ya ve sizin gönülden bağlı olduğunuz Avrupa Ordusuna muhaliftim. Şimdi ise sizinle anlaşmağa karar verdim. Bütün peşin hükümlerimi değiştiriyorum. Bu sizi memnun eder sanırım...

(Telefonu kapar. Zil yeniden çalar.)

Santral — Moskova arıyor generalim; Mösyö Kruşçev...

General — Allo, Nikita? Sesinizi işittiğim için ne kadar bahtiyarım ve sizi ne kadar çok severim bilemezsiniz. Son televizyon nutkumda sizin güya emperyalist olduğunuz hakkında bu kadar kötü şeyler nasıl söyliyebildiğimi düşündükçe üzüntüden ölüyorum. Bütün bunları unutmanızı rica ederim. Aziz dostum, Berlin hakkındaki haklı ve insanî kararlarınızı peşinen gözü kapalı olarak kabul ediyorum.

(Telefonu kapar)

General — Hay Allah, en mühim şeyi unutuyordum. (Telefonu açar) Bana Ticaret Vekilini bağlar mısınız? Allo Giscard? Sizden beklediğim mühim bir hizmet var. Bütün servislerinize derhal vergilerin yüzde kırk nisbetinde indirilmesi için emir veriniz. Evet, evet kırk dedim. Bu hediye Fransa'ya, benim kahraman milletime azdır bile. Bütçe ne mi olacak, iyi olur dostum iyi olur! Kötümser olmayın!

(Telefonu kapar ve tekrar açar)

General — Son olarak bana lütfen Polis Müdürünü bağlayınız. Al lo Papon. Ben General de Gaulle. Sizden istediğim iki mühim iş var azizim; birincisi Paris'in bütün fakir ihtiyarlarına birer sepet dolusu yiyecek göndertеceksiniz, içine birer şişe şarap koymak şartiyle tabiî; sonra tarafımdan Matmazel Brigitte Bardot'ya bir demet gül gönderiniz. Neden mi? Neden olmasın? Bir kere çok güzel, sonra Fransa'nın adını dünyanın her yerine duyuruyor. Size sonsuz itimadım var Papon...

(Telefonu kapar, gülümser, esner ve gerinir)

General — İşte bir sürü iyi iş başarıldı; şimdi «öteki» gelmeden ortadan kaybolmalı!..

(Ayaklarının ucuna basarak gizli bir kapıdan çıkar gider. Tam bu sırada endişeli ve ciddî bir diğer General de Gaulle evinden çıkar ve işine doğru yola koyulur).

Mme de Gaulle — Yine bir kuş gibi neşeli misin Charles?

General — Rica ederim sevgilim; şaka edecek halde değilim.

(Yola çıkar ve bürosundan içeri girerken kapıcısının sırıtan suratı ile karşılaşır)

General — Suratımda eğlenceli bir şey mi var, ne sırıtıp duruyorsunuz? Biraz ciddiyet ve hürmet öğrenemediniz gitti.

(Odasına girer, orada kimseyi göremeyince kaşları çatılır)

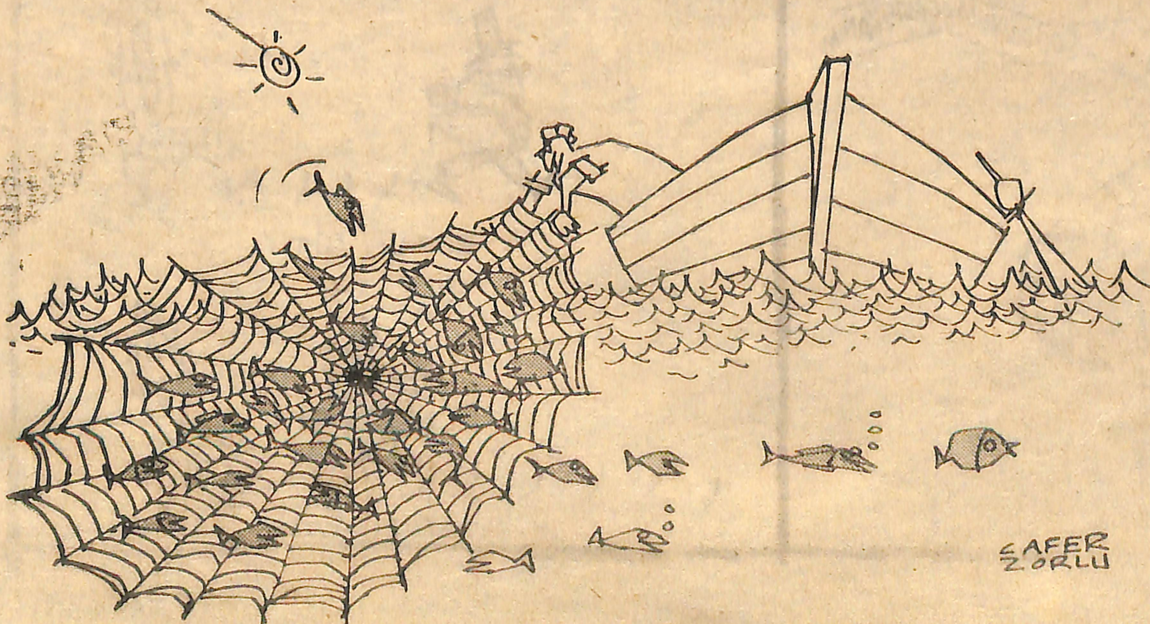
General — Dubois? Ne cehennemdesin Dubois? Güya bir Kabine Başkanım var ve daima yanımda olmalı. Al işte koydunsa bul!..

(Kapı vurulur, Korunma Vekili girer)

Korunma Vekili — Generalim, bütün memurlarım adına size, yaptığınız zamandan dolayı teşekküre geldim.

General (parlıyarak) — Ne zammı? İşe yaramaz bir çeteye bir de zam mı yapacaktım. Böyle bir münasebetsizlik varsa derhal düzeltin ve lûtfen defolun.

(Şaşırıp kalan Korunma Vekili

YAZISIZ

çıkar. General diktafonunu çalıştırar ve yazdırmağa başlar)

General — Başvekil ve diğer Vekillerin nazarı dikkatine arzolunur: Devlet Reisi olarak kullanılan çalışma metodları ve elde edilen sonuçlardan hiç memnun olmadığımı bildirmek isterim. Bilhassa Hariciye, Dahiliye, Cezayir İşleri Bakanlıkları aksaklık bakımından başta gelmektedir. Başvekilin, ortadan en aşağı dereceye doğru giden idare tarzına gelince buna da daha uzun zaman göz yumulamıyacağını kendilerine tebliğ ederim.

İkinci not Başkan Kennedy'nin nazarı dikkatine arzolunur. Aziz Başkan NATO'nun ve Avrupa Ordusu fikrinin faydasızlığı ve değersizliği üzerinde ısrar etmekteyim. Bu husustaki teklifleriniz boşa gidecektir.

Üçüncü not. Sovyet Rusya Başkanı Nikita Kruşçev'in dikkatine. Aziz Başkan. Şiddetle dikkatinizi çekerim ki Berlin hakkındaki niyet ve kötü fikirlerinize sonuna kadar karşı koymağa devam edeceğim. Ve Berlin'e verilmesi gereken garantilerden Sovyet emperyalizmi ehine en ufak bir fedakârlıkta bulunmıyacağım. Son televizyon nutkumdaki sözlerimi size hatırlatırım. Zaten ben sözünden dönecek bir kimse değilim.

Dördüncü Not. Ticaret Vekiline Ümit ederim ki çoktanberi tasarlanan vergi nispetleri artışı önümüzdeki günlerde tatbik edilecektir. Artış nisbetinin yüzde kırktan aşağı düşmemesi hususunda çalışmalarınızı ayarlayınız.

Beşinci Not. Polis Müdürüne tebliğ olunur: Son zamanlarda sokakları dolduran ihtiyar serserilere müsamahakâr davrandığınız görülmektedir. Bundan böyle en sert tedbirlere baş vurmanız tavsiye olunur.

PERDE

Ayni akşam radyolardan Fransa halkına bildirilen mühim haber: «Polis, Henri Tisot adında taklitçi ve şarkıcı bir şahsı aramaktadır. Bu şahıs 1 Nisan sabahı Devlet Reisimizin oturduğu apartmandan çıkmış ve onun yürüyüşünü, yüzünü ve sesini taklit ederek bürosuna gelmiş ve gerek telefonla gerek bizzat bir sürü kötü şakalar yapmış, hattâ bu arada iç muvazenemizi ve dış itibarımızı sarsacak teşebbüslere girişmiştir.»

Semiramis AYDINLIK

※

TELEFON KULÜBESİ

Delikanlı, adam dövmek suçundan hâkimin karşısına çıkarılmıştı. Olayı anlattı:

— Sayın hâkim; sevgilimle konuşmak için telefon kulübesine girdim, az sonra kapı açıldı ve bu adam içeri hücum edip beni yakaladı ve dışarı attı...

— Siz de galiba buna öfkelendiniz?...

— Pek değil hâkim bey; fakat benim arkam sıra sevgilimi de kulübeden dışarı atınca dayanamadım, kolları sıvadım...

Milletler Gülüyor

Ağlama duvarı

İki musevi Havrada diz çökmüş dua ediyorlardı. Birinci:

— Allahım diyordu, bana ikibin frank ihsan ediver kalkıp Telaviv'e gideyim, oradaki akrabalarıma kavuşup orada yerleşeyim... Ne olur Allahım!

İkinci yahudi ise:

— Yarabbi; diyordu, şu kamyon işini halletmem için bana iki milyon frank lâzım. Küçük, iki milyoncuk. Allahım sen bana yardım et, yoksa kamyonlarım elden gidecek...

Birinci yahudi ağlıyarak:

— Allahım; diye söyleniyordu. Bir museviyi vatanına kavuşturmak için iki bin frank ver ne olur...

İkinci yahudi dayanamadı, elini cebine atıp iki bin frank çıkardı ve diğerine:

— Şunu al git dedi; senin işin yüzünden Allah benimki ile doğru dürüst meşgul olamıyor!

— Ulan yine mi grev yaptınız?...

Şişmanlık korkusu!

Tartılmak üzere eczaneye giren genç kadın, tezgâhtaki kalfadan bir jöton istedi. Baskiile çıktı, fakat okuduğu rakam, canını sıkmış olacak ki, yüzünü buruşturarak aşağı indi ve kürkünü çıkarıp bir jeton daha satın aldı. Yeniden tartıldı. Fakat bu sefer de ağırlığı kendine fazla görünmüş olacak ki, üzerindeki fazlalıkları atmağa devam ederek şapkasını ve ayakkaplarını da çıkarıp yeni bir jöton istedi; ama olmuyordu işte, bu sefer eldivenlerini, yüzük, küpe ve kolyesini ve tayyörünün ceketini çıkarıp biraz da tereddüt ve utançla eczacı kalfasına döndü. Deminden beri manzarayı faltaşı gibi açık gözlerle seyreden genç çocuk, iki eli jötonla dolu olduğu halde:

— Rica ederim, devam edin madmazel dedi; istediğiniz tartıya ulaşıncaya kadar gereken jötonlarınızı bedava olarak ben veriyorum....

Yeşil papağanlar

Tımarhane müdürünün çok nadir yeşil iki papağanı kafesten kaçmış ve hastane bahçesindeki ağaçlardan birinin en tepesine konmuşlardı. Hayvanları oradan almak imkânsızdı. Bereket ki, deliler arasında vaktiyle cambazlık yapmış olan biri, ağaca çıkıp kuşları almağa razı oldu. Maymun gibi ağacın tam tepesine tırmandı. Ağaç o kadar yüksekti ki, deli âdeta gözden kaybolmuştu. Aşağıda herkes helecanla bekliyordu. Az sonra hasta ağaçtan indi. Yeşil papağanlar yerine elinde kırmızı boyunlu bir serçe vardı. Müdür sordu:

— Papağanları neye alıp getirmedin? Cevap şu oldu:

— Onlar daha olmamışlardı müdür bey!

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

Bit mi, pire mi?...

Adamın biri parkta otururken karşısındaki adamın yakasında bir bit görür ve hemen atılarak:

— Aman kardeşim yakala, yakanda bit var!.. der.

Adam gayet sâkin yakasını süzdükten sonra, Karadeniz şivesiyle:

— O bit değül piredur... diye cevap verir.

Diğer adam şaşırıp sorar:

— Delirdin mi be adam... Pire siyah olmaz mı?

— Bu ihtiyardur...

— E pire hoplamaz mı?..

— Bu topaldur.

— Ama pire çift gezer.

— Bu bekârdur.

Bu muhavere esnasında bit de yakadan içeriye süzülür.

Fahrettin ŞEHİTOĞLU

※

Kalb kalbe karşıdır!

George mutadı hilâfına çok durgundu bugün. Kimseye selâm vermeden düşünceyle yerine oturdu. Bütün gün böyle oturmasına dayanamıyan bir arkadaşı sordu:

— George bu halin ne, niye üzüntülüsün bugün?

— Sorma birader, mahvoldum, dedi George, ve ilâve etti: Dün akşam eve geç dönmüştüm. Hol karanlıktı, ama bir kadın silüeti farkettim. Yeni tuttuğum hizmetçi kız zannettim ve hemen üzerine atladım. Meğer sarıldığım karım değil miymiş!..

— İyi ya bir gaf yapmış sayılmazsın...

— Nerde birader? Sonunu dinle...

Karım ne dese beğenirsin: «Sevgilim dikkat et kocam nerdeyse gelir.»

Uğur Karaibrahimoğlu

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 24 —

Arkamı duvara dayamasam, merdiven trabzanına tutunmasam ben de yere seriliverecegim.

Ayşe hanım içeriden çıngır çıngır bağırıyor:

— En tatlı tarafını anlatırken nereye kaçtın çocuk?.. Agavni mi geldi?.. Pasaklı, vallahi bir paparanı vereceğim ki, almadan gideceksin....

Agavni gözlerini araladı; (bir yudum su) deyip gene kapadı.

Bardağı nasıl koşturdum, eline nasıl verdim, hiç haberim yok.

Agavni suyu içti, (bir daha) derken mektubun ucunu gösterdi.

Eyvahlar olsun mektup göğsünde...

Artık kendimi tutamadım ben de yanına yıkıldım.

(İçerdekiler gelmeden iki kelime ile anlat, meraktan bayılacağım) diyorum; Agavni, ah, of arasında, (kol kanat gitti, pestilim çıktı) diye mırıldanıyor.

Yalvara yakara kaldırıp koluna girdim, odasına götürdüm.

Agavninin ağzında, kesik kesik cümleler:

— Maşallah, maşallah... Doğrusu diyecek yok... Paşa konağı değil, Sulukule... Sabah sabah aç karnına sopa... Bu yaştan sonra acem eşeği olduk... Kırk güne çıkarsam yüzüme tükür...

Bir türlü olup olup biteni anlatmıyor; başına geleni bir söylese dünyaya yeni geleceğim.

Meseleyi öğreninciye kadar akla karayı seçtim. Hiç gülecek halim yokken, kadına belli etmeden katılıyordum.

Biçare Agavni, haremağalarından bir âlâ dayak yememiş mi?

Zavallı, biraz kendine geldikten sonra, baştan aşağı anlattı:

Doğru dediğim ağacın altına gitmiş, beklemiş beklemiş, ayağına karasu inmiş. Ne faytonun çıkacağı var, ne Tayfur beyin görüneceği. Paça günü değil mi, gene pıtlak gibi kalabalık başlamış, âhenkler, taksimler, gazeller tutturulmuş...

Agavni daha fazla sabredememiş. Kapıdakilere: (Bizim Mehmet paşanın hanımefendi içeridedir) diyerek köşke dalmış. Aşağı, yukarı kolaçan ederken Tayfur'u selâmlığın önünde görünce sokulmuş, göğsünden mektubun ucunu göstererek işaret etmiş. Tayfur görmemezliğe gelip başını çevirmiş, fakat harem tarafına doğru yürümeğe başlamış...

Agavni, önünü kestirmeğe giderken bir de baksın ki on adım geride, Topaç Molla.

(Dudu, dudu, bana bak; Pembe Maşlahlım nerede?) diye arkasından koşuyor.

Kimse ile görüşmemek, ağzından bir kelime çıkarmamak tenbihini aldı ya, Topaç yetişmeden kaçayım derken sırtına bir yumruk, belinin ortasına bir tekme... Haydi yüzüstü yere...

Leylek gibi iki haremağası, Allah yarattı demiyorlar, yapıştırıyorlar silleyi, tokatı, basıyorlar kırbacı bastonu...

Evliya gibi bir zatın, Kazasker efendi gibi bir hazretin mübarek mahdumunu öpersin ha... Al sana öpüş!... Göğsü nişan dolu, rütbesi paşa dereceli Molla beye kendini öptürürsün ha... Al sana öptürüş!.. Rakı içirirsin, sarhoş edersin, baştan çıkarırsın ha... Al sana rakı!... Al sana cilve!...

Agavni baygın halde iken Topaç yetişmiş, araplar da sırra kadem basmışlar... Meğerse, Agavniyi, Molla beyin haşir neşir olduğu sofracı kadın zannetmemişler mi?

Molla bey, Agavniyi hemen bir kenara çekmiş, aman, zaman deyip gönlünü almış, beşlik bir banknot vererek kira arabasiyle eve kadar göndermiş.

Agavni bunları anlatırken, pancara dönüyor, göğsünü, yakasını paralıyor, diyordu ki:

— Topaç'ın hiç kabahati yok. Herif kıyakına kızdı, kıyakına da hareket etti. Kazdır, kazaskerdir, o mezar kaçkını dana efendinin (Dânâ efendi) rütbesinden ötürü sopayı yemişim. Afyoncu pinponun benden alacağı olsun... Voltamda senin gibi daniska yemim var. Damadı Tayfur beyi baştan çıkarayım, gene sana dadandırayım da aklı başına gelsin; oğlu Molla beyden avuç avuç para çektireyim de kafasına dank desin... Daha gözüm kızarsa, peştemalcı başının oğluna yanaşırım; seni pembelime götüreceğim deyip dana efendiye kim olduğumu anlattırırım...

★

Aksilik aksilik üstüne. Neticede gene dediğim olmadı, mektup Tayfurun eline gitmedi.

Zaten geceden uykusuzum, yorgunum; Agavninin o halde gelişi, girer girmez yere yıkılışı, helecanlı yüreğimi büsbütün ağzıma getirdi.

Daha fazla lâkırdı dinliyecek takatim yok. Odama kapandım; biraz uyuyacağım diye kapıyı kilitledim; kendimi yatağın üstüne attım.

Hakikaten muztaribim; başımı kaldıramıyorum. Bu evde Allah bir kulunu hasta etmesin; kimse halden anlamıyor.

Kanarya hâlâ avaz avaz beni çağırıyor. Enişte kapımın önünde söyleniyor:

— Gülüm, beş dakika görüşelim, Molla bey meselesini tezekkür eyliyelim. Bugün kendisine bir cevabı şafi götürmekliğim lâzım, lâzım değil elzem. İdara, müdara, dübara doğru amma onun da bir haddi var. Müşarünileyhe karşı fevkalhat mahçubum; yüzüne bakacak suratım kalmadı, yerlere geçtim. Bir nebze davran, bir kararı makul verelim yavrucağım...

Haykırdım:

— Hastayım; siz hastalıktan anlamaz mısınız?

Komodinin üstündeki kristal tabağı, kapıya fırlatarak parça parça etmişim.

Her tarafta ses sada kesildi.

Kararımdan dönmiyeceğim. Mektup Tayfur'un eline mutlaka gidecek.

Agavni, yarın erkenden yine Kızıltoprağa koşsun; ağacın altında beklesin. Tayfur bağlasalar, üç gün üstüste ve bekçiliği etmez; yarın sabah muhakkak bir yere çıkar; babasına gitmese bile Beyoğluna geçer...

Yazdıklarımı okusun da aklı başına gelsin... İnsan olana o kadarı kâfi...

Ben, onun yerinde olup da bu mektubu alsam vallahi yüreğime iner.

Yemeğe inmedim. Çaya yarım dilim ekmek batırdım, akşama kadar odamdan çıkmadım.

Eniştenin sesi kesilmişti.

Bu adam, iyi, hoştur, fakat aklının dediğini yapar. Onun zannınca dünyada kendisinden fikirli, kendisinden ferasetli kimse yok. Asrın Eflâtunu zamanı o...

Yine Mollaya gidip marifetler icat ederse, potlar kırarsa diye de yüreğim oynuyor.

Bakınız kaç şeyi düşünüyorum; kaç kiş, zihnimin içinde çivi gibi çakılı...

En başta Tayfur. Acaba Tayfura mektup gönderebilecek miyim? Eline varabilecek mi?.. Okursa ne diyecek?.. Müteessir mi olacak, gülecek mi?.. Cevap mı verecek, yoksa açmadan iade mi edecek?.. Cevap verirse sözünde samimî mi, cali mi?...

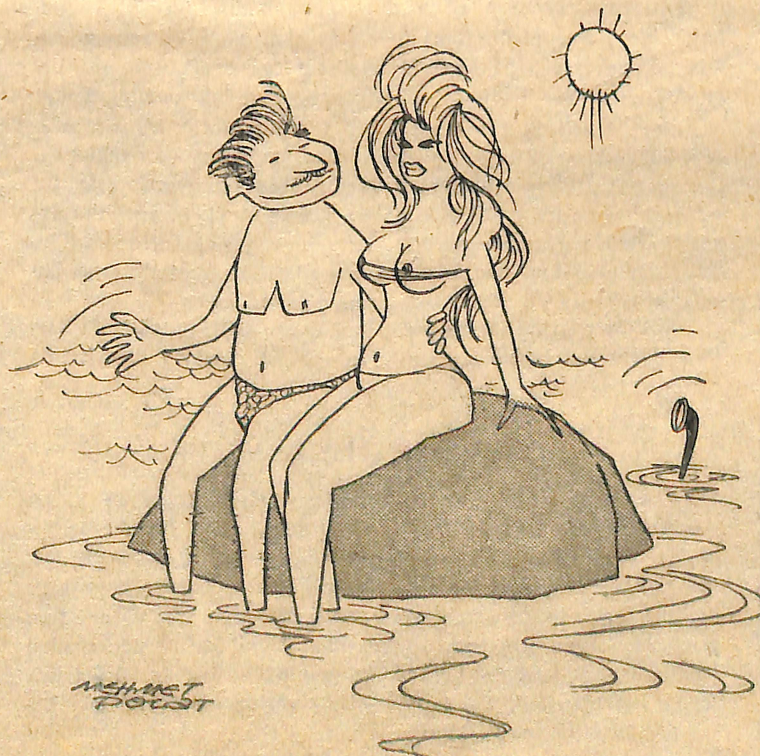
Ya bir yerde görüşelim derse... Meselâ tenha bir günde Fenerbahçede, yahut Fikir tepesinde...

Yusuf İzzeddin efendi dolayısiyle Çamlıcaya gidemiyor. Sultan Muradın köşkü yakın olduğu için acaba Fikirtepesine de mi gelemez?..

Hınzırın yüzünü ne diye gördüm, ne diye çıbanbaşı kopardım?

....

Sonra zihnimde, Ebuzarif bey yapışkanı...

— Hiç korkma, bizi burada kimsecikler göremez!

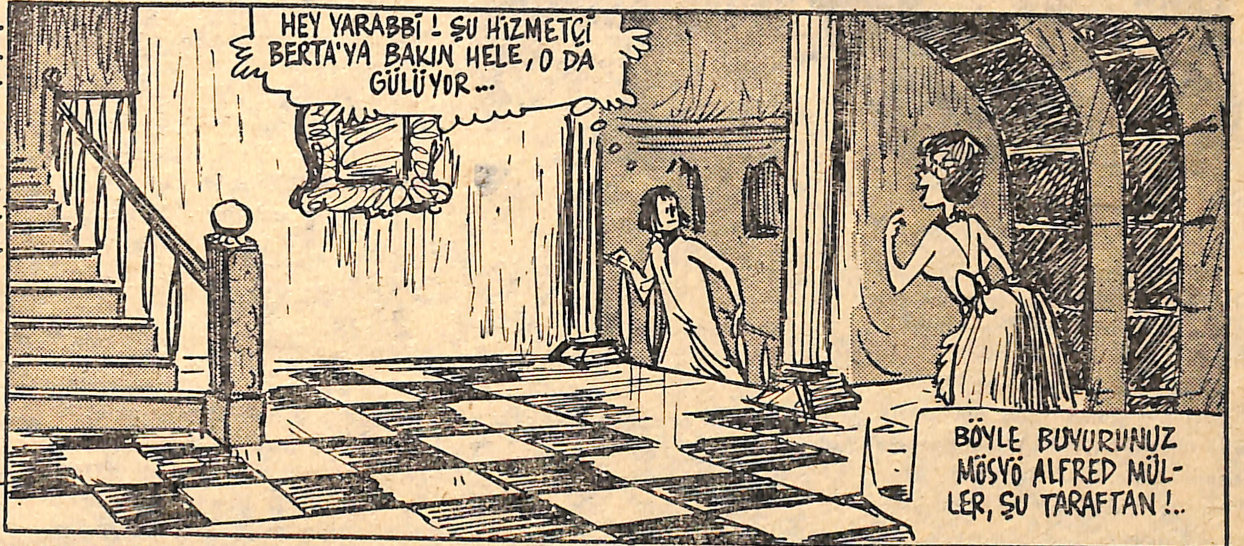
(Devamı var)

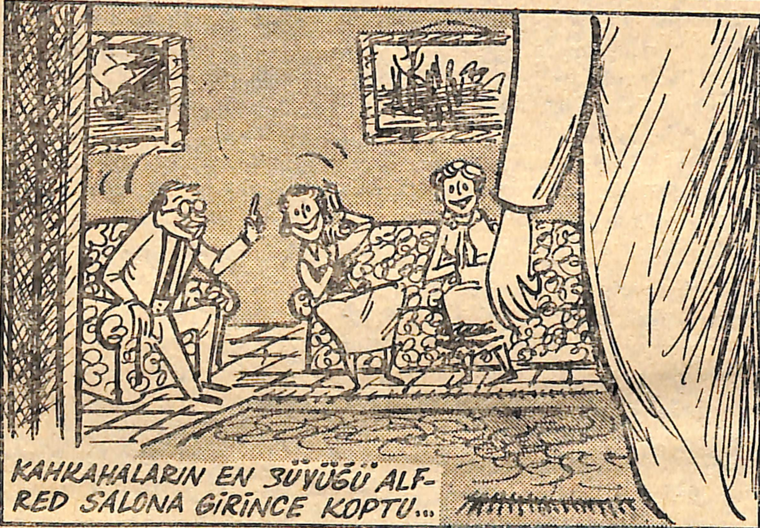
bir çalgıcının seyahati çizen: BÜLENT EREN

ALFRED, HİZMETÇİLERİN KAHKAHALARI ARASINDA, ŞATONUN ÜÇÜNCÜ KATINA ÇIKTI...
BİR AN EVVEL MİKAELLA'SININ KARŞISINDA BULUNMAK İSTİYORDU...

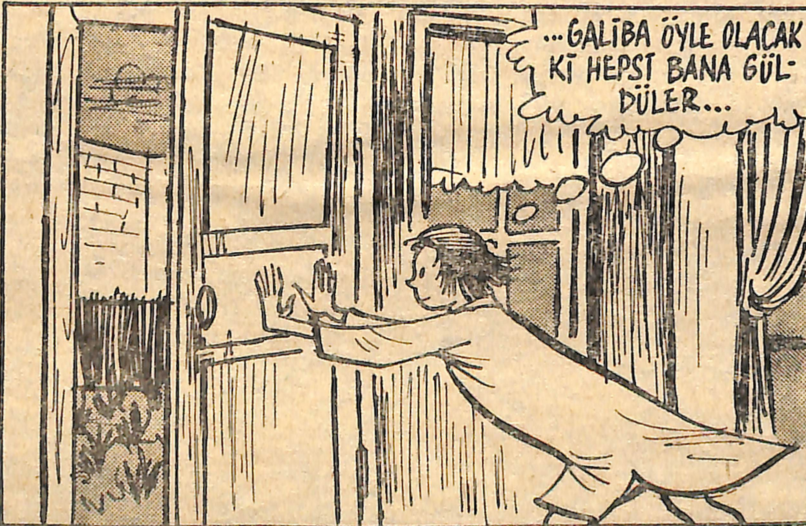
17

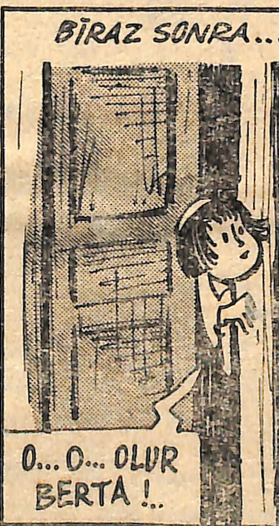

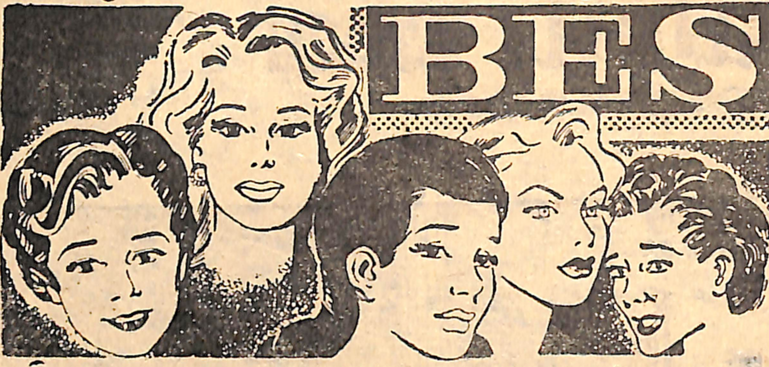

— 40 —

Dexter başını salladı. «Yine hayal âlemine dalma, yavrum. Bu ciddî bir mesele. Cuma günü gideriz.»

— «Nereye? Ne yapacağız?»

Dexter o kadar tabiî bir tavırla konuşmağa başladı ki, duyan red edemiyecekleri bir davetten bahsediyor zannederdi. «Çocuğun icabına bakmağa...»

April dizlerini birbirine yaklaştırarak, Dexter'in yanından uzaklaştı. Sanki genç adam o anda ona çok fena bir şey yapacaktı. «Bunu yapamazsın!»

«Sevgilim... Sevgilim... Başka ne yapabiliriz ki?»

Aşk ölmüştü, artık April Dexter'in evlenme teklifinde bulunmasını da bekliyemezdi. Genç kıza o anda kendisi de can çekişmekteymiş gibi geldi. «Evlenebiliriz.»

— «Evlenmek mi? Nasıl evlenebiliriz? İstersen radyoyla da ilân edelim. «Evlenmek mecburiyetinde kalındı!» Ne yapacaksın? Çocuğa altı ay daha geç doğduğunu mu söyliyeceksin? Herkesi de buna inandırmağa mı çalışacaksın?»

April yavaşça, «Bu çocuğu dünyaya getirmek istiyorum,» dedi.

— «Başka çocuklarımız olur.»

— «Kürtajdan ölenler oluyor.»

Dexter şefkatle, «Dinle,» dedi. «Sen hiç bir şey hissetmiyeceksin. Orası çok temiz... Tıpkı bir doktorun muayenehanesi gibi. Ben de seninle geleceğim.»

— «Sen... Kürtajcıların inini nereden öğrendin? Nasıl biliyorsun? Bütün sevgililerini oraya mı gönderdin?» Genç kız istırap ve hiddetinden Dexter'e hücuma başlamıştı.

— «Hayır, hayır.»

— «O halde nasıl biliyorsun?»

Dexter hakarete kızmıştı, fakat kızı yatıştırmağa çalışarak ağır ağır, «İnsan böyle şeyleri duyuyor,» diye cevap verdi.

— «Şimdiye kadar bir kızı kürtajcıya götürmüş müydün?»

— «Hayır.»

— «Doğru mu söylüyorsun?»

— «Tabiî.»

— «Şimdiye kadar... Başka bir kız... Senden hamile kaldı mı?»

— «Ne münasebet! Böyle bir şeyi bana söyleyen olmadı.»

April istırap ve hayretle sesini yükseltti. «Sana söyleyen olmadı ha? Yani bazı kızlar hamile kaldı, fakat bunu sana söylemedi, öyle mi?»

Dexter sâkin bir tavırla cevap verdi: «Bazı kızlar böyle şeyleri söylemezler.»

«— Neden söylemesinler?»

«— Belki de çocuğun benim olduğuna inanmıyacağımı bilirler de ondan...»

April, «Bu çocuğun senin olduğuna inanmıyacağımı bilirler de ondi. «Bunu biliyorsun.»

«— Evet.»

April elleriyle yüzünü örttü. «Dexter, yalvarırım böyle konuşmıyalım, fena oluyorum. Bana sanki sert, hissiz bir takım yabancılardan bahsediyormuşsunuz gibi geliyor. Biz değiliz onlar... Biz başkayız.»

Dexter, «Üzülme yavrum,» diye mırıldandı. «Her şey düzelecek. Sen arkana dayanıp dinlen. Ben de sana bir içki getireyim.»

«— İçki içmem doğru olur mu? Bu bebeğe dokunur.

Dexter, April çıldırmış ve kendisi de bunun ilk defa farkına varmış gibi bir tavırla genç kızın yüzüne baktı. «Artık bunun ehemmiyeti var mı?» Odanın diğer köşesindeki bara giderek April'e içki hazırladı ve bunu ona getirdi. «Şunu iç bakalım. Biraz kendine gelirsin.»

Vaziyeti Dexter'den başka yalnız Caroline'e açmıştı April. Genç kız arkadaşının ona bu kadar yakınlık sevgi ve anlayış göstereceğini tahmin etmiyordu. Caroline'in samimî teessürü kalbini ısıttı. Bu korkunç hâdisede onu memnun eden yegâne şey de bu arkadaşlıktı işte. Caroline bir hayli soğukkanlıydı da. Telâşa düşmeyip sadece, «Benim bir yardımım dokunur mu?» diye sormuştu. April Dexter'in kürtaj işini ayarladığını anlatınca da Caroline, arkadaşının o anda erkekler hakkında neler düşündüğünü hemencecik anlayıvermişti.

Caroline, «Dexter'e söyle, ameliyattan sonra seni Port Blair'e, bizim eve getirsin,» dedi. «Kürtajdan sonra apartmanında yapayalnız kalmanı istemiyorum. Benim yanımda kalırsın, ben sana bakarım. Dinlenirsin, bir şeyler yersin, ben de seni eğlendirmeğe çalışırım. Dexter de bizde kalabilir, veya pazar akşamı seni bizden alır.»

April, «Ona seninle yalnız kalmak istediğimi söylersem bana kırılır mı dersin?» diye sordu.

«— Kırılmak mı?» Caroline'in sesi hiddetinden titriyordu. «Kırılmak mı? Onun kırılmağa hakkı var mı acaba?»

April, «Ne garip,» dedi. «Onu seviyorum. Fakat ameliyattan sonra onu görmeyi de istemiyorum. Benim veya onun ters bir şeyler söyliyeceğinden eminim, kendimi o kadar acaip hissediyorum ki.»

Caroline başını salladı. «Senin neler hissettiğini biliyorum. Onun için her şeyin düzeleceğini söylemek belki saçma... Fakat bana inan, her şey düzelecek. Seni bütün arkadaşların çok seviyor. Ben de öyle. Senin için elimizden gelen her şeyi yaparız.»

April yavaşça, «Biliyorum,» dedi. «Teşekkür ederim.» Genç kız ömründe bir köprüyü geçmiş olduğunu, geri dönemiyeceğini de anlıyordu. Yirmi bir yaşındaydı, fakat artık o ailesinden veya ailesinin ahbaplarından yardım istiyebilecek bir genç kız değildi. Ona sadece arkadaşları yardım edebilirdi artık. Arkadaşları olmadığı takdirde yapayalnız kalacaktı. İşte şimdi de arkadaşları onun neler hissettiğini anlamış, kendisini de ayıplamamışlardı. Bilâkis onun evlenip, çocuk sahibi olacağı yerde istırap çekip ameliyat olacağına da kızıyorlardı. April vaziyeti Barbara'ya anlattığı takdirde onun da Caroline gibi hareket edeceğini gayet iyi biliyordu.

Caroline, «Cuma günü işten sonra apartmanına seninle birlikte giderim,» dedi. «Dexter gelinceye kadar da beklerim. Bir iki içki içeriz. bavulunu hazırlamana da yardım ederim.»

April, «Senin ailenle karşılaşmaktan da korkuyorum,» diye cevap verdi. «Baban doktor senin. Acaba bana bakınca vaziyeti anlar mı?»

Caroline güldü. «Doktorların gözlerinden röntgen şuaları çıkardıklarını mı zannediyorsun? Babam senin taze, genç yüzüne bir bakar, sonra da fısıldaşıp gülüşmemiz için bizi yalnız bırakır.»

April içini çekti. «Evet... Benim babam da öyle yapardı... Neyse... Zavallı babacığım...»

April'in apartmanı büroya yakındı, fakat Caroline onu taksiye bindirmekte ısrar etti, arabanın parasını da kendisi ödedi. Yukarıda April bir koltuğa çökerek etrafına bakınmağa başladı, fakat hiç bir şeyi de gördüğü yoktu. Caroline ise ciddi bir tavırla bir çekmeden çamaşır ve gecelik çıkardı, sonra da April'in bavulunu aramağa başladı.

Zilin çalınması üzerine April yerinde irkildi. Caroline gidip kapıyı açtı ve sonra da tatlı tatlı, «Merhaba Dexter,» dedi. Sanki genç adam April'i sinemaya götürmeğe gelmişti..

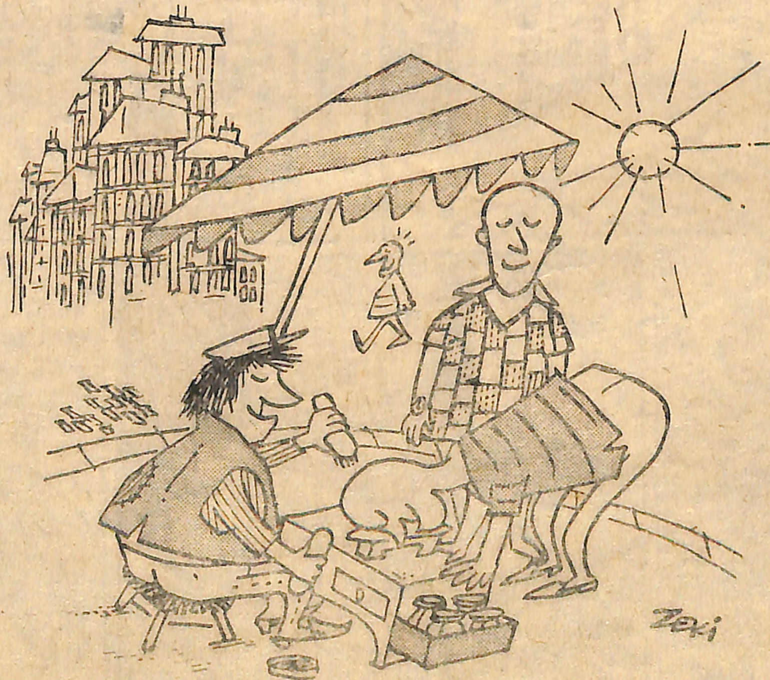
Dexter de ne kadar kibar ve nazikti. Tebessüm ederek Caroline'e nasıl olduğunu sordu. April onun Caroline'in apartmanda olduğuna kızıp kızmadığını düşünüyordu. Caroline ona Port Blair'e nasıl geleceklerini anlatıyor, Dexter de ciddi ciddi başını sallıyordu.

Sonra, «Belki geç kalırız,» dedi. «Herhalde akşam yemeğinden çok sonra geliriz.»

April acı acı, «Kokteyl parti tahminimizden daha uzun sürer!» diye düşündü. Avuçları terlemişti, kalbi korkuyla deli gibi çarpıyordu. Kendi kendine, «Belki çocuğu şimdi şuracıkta kaybederim, o kadar zahmetten de kurtuluruz,» dedi.

(Devamı var)

Ankara'da Yul Bryner'e özenen gençler çoğaldı. (Gazeteler)

— İyice parlat, pırıl pırıl olsun!

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

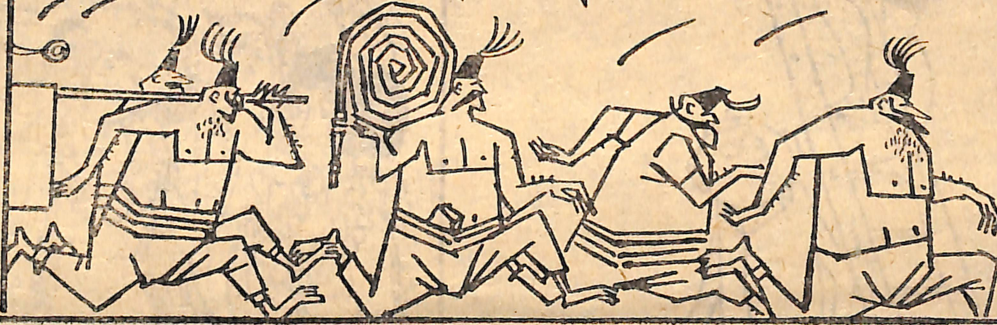
SUÇLU KİM?

(2)

DEVRİN ZAPTİYE NAZIRI KOMİSER OSMANI ARATMAKTADIR...

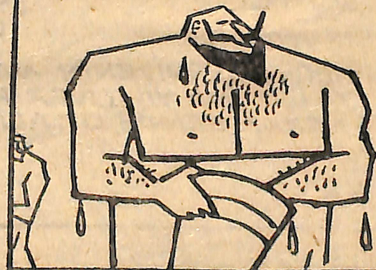
BİR KAÇ SAAT SONRA TULUMBA TAKIMI, TOZU DUMANA KATARAK GERİ DÖNER.

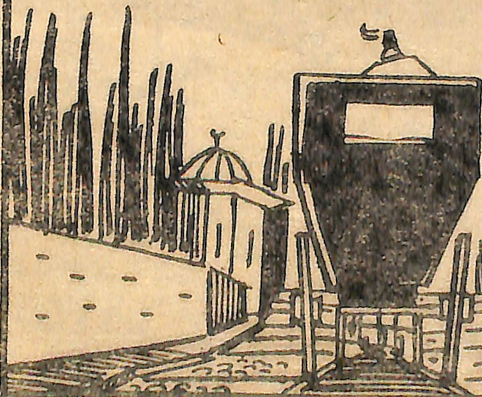

ZAPTİYE İDRİS KOMİSER OSMANI, BAŞINDAN AŞAĞI KOVA KOVA SU DÖKERKEN YAKALAR...

KOMİSER OSMAN, AZ SONRA PAŞANIN KÖŞKÜNE DOĞRU HAREKET EDER..

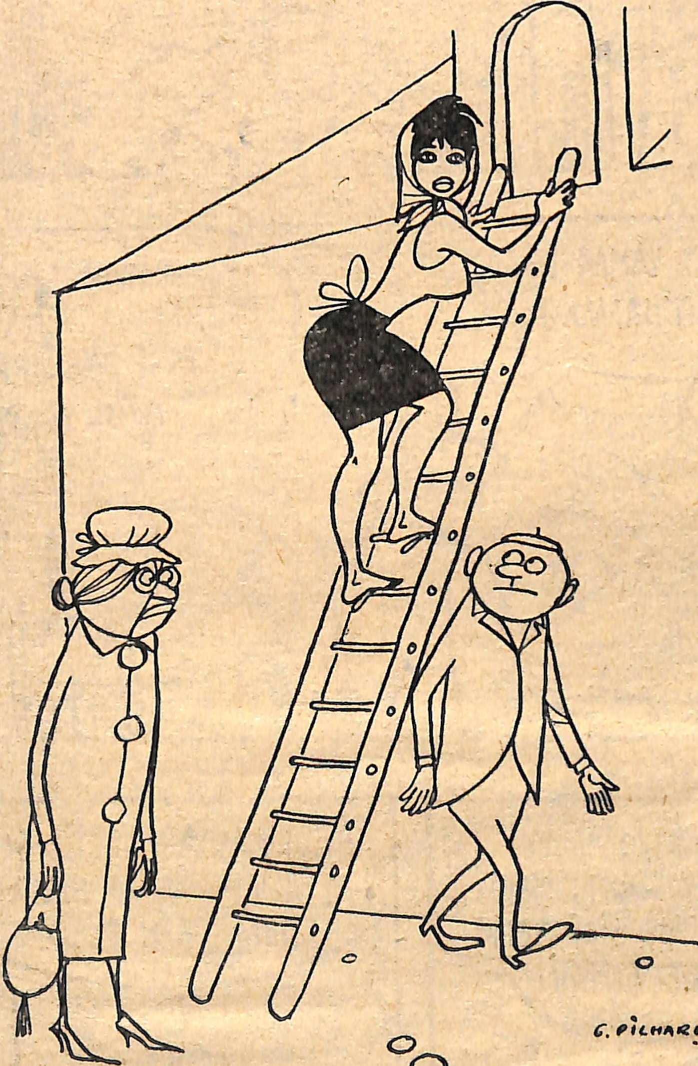

Dünya Karikatürleri

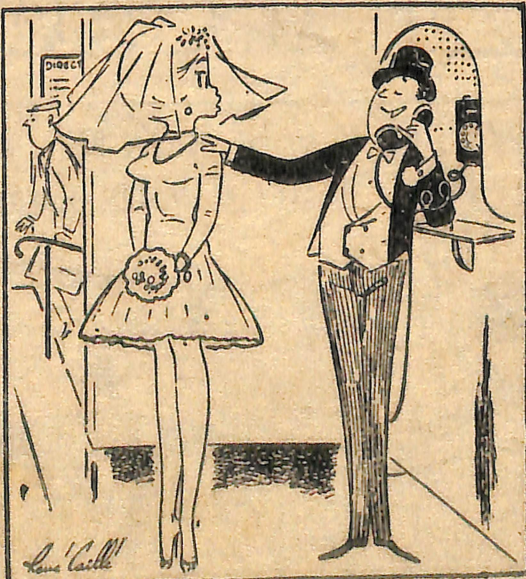
—GALİBA BU YENİ SAÇ TUVALETİN KUŞLARIN ÇOK HOŞUNA GİTTİ...

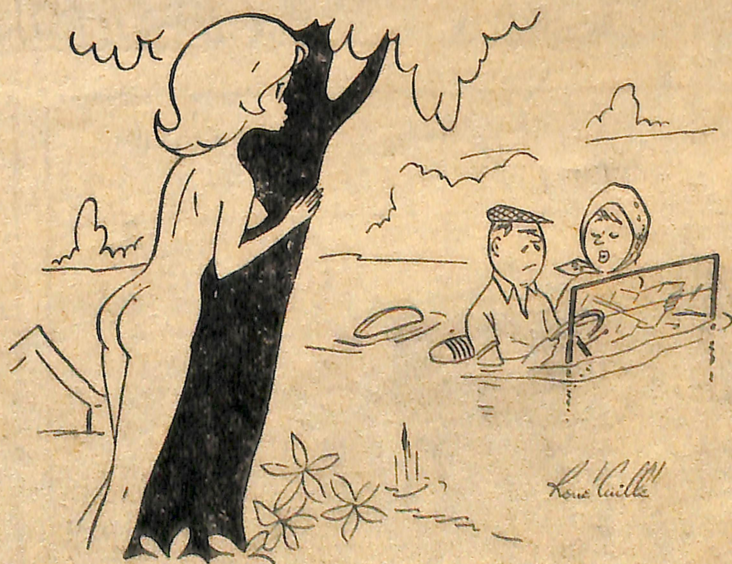
—HERİF, MERDİVENİN ALTINDAN GEÇME... YA ÜSTÜNE YIKILIVERİRSE ?
—NERDE BENDE O TALİH KARICIĞIM !

—ADAMIZA EĞLENMEK İÇİN Mİ GELDİNİZ ?..
—HAYIIIR, İNTİHAR İÇİN !

—ANNEEE, AKŞAM YEMEĞİNE BİR MİSAFİR GETİREBİLİR MİYİM ?..

—HAKLIYMIŞSIN KARICIĞIM, HARİTADAKİ MAVİ ÇİZGİLER NEHİRLERİ GÖSTERİYORMUŞ !..

EVLENMENİN İLK ŞARTI !

Evlenmenin ilk şartı :

BİR EVE

Sahip olmaktır.

YAPI ve KREDİ BANKASI

1962

Yılında en az

50

Talihliyi birer apartman dairesine sahip edecektir.

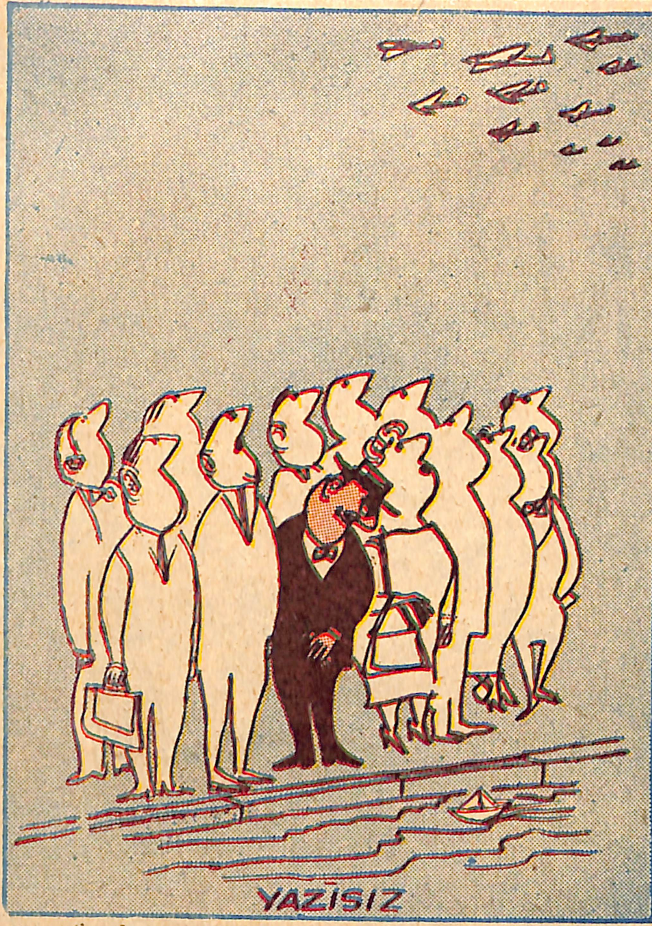
A Y R I C A

2.600.000

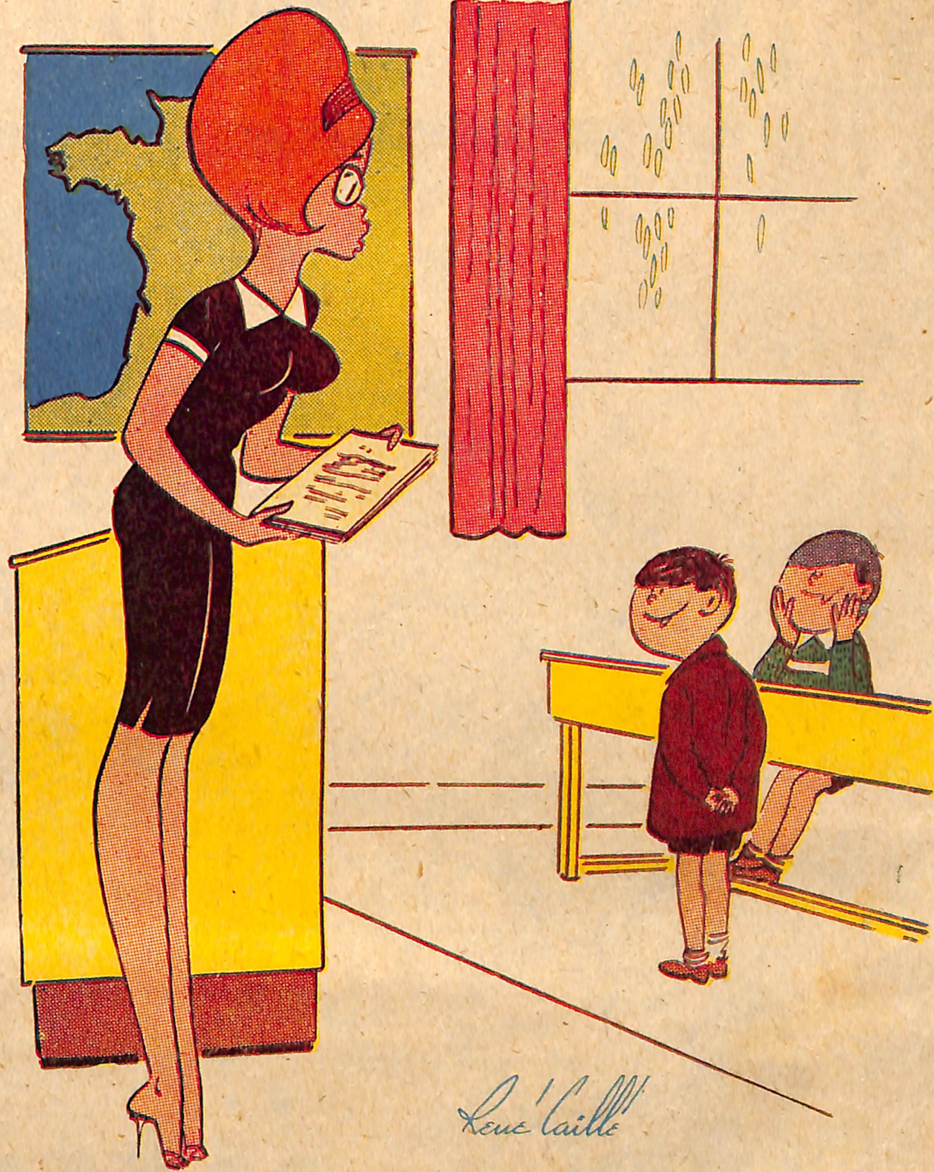
Liralık çeşitli para ikramiyeleri !

AK. 104

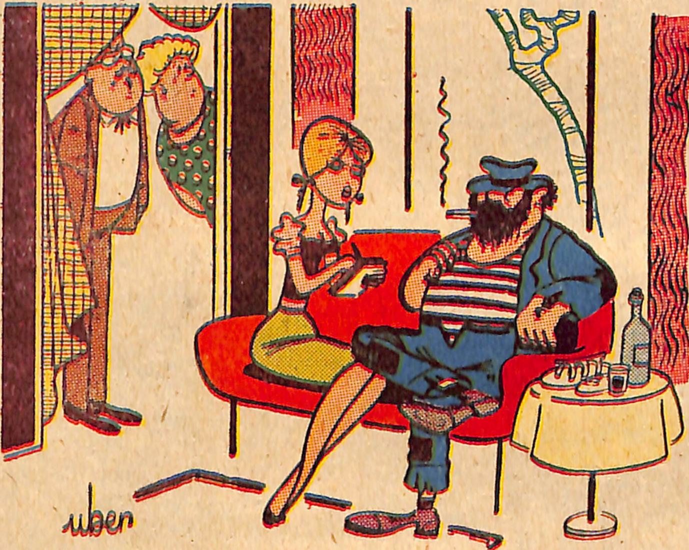
Akbaba

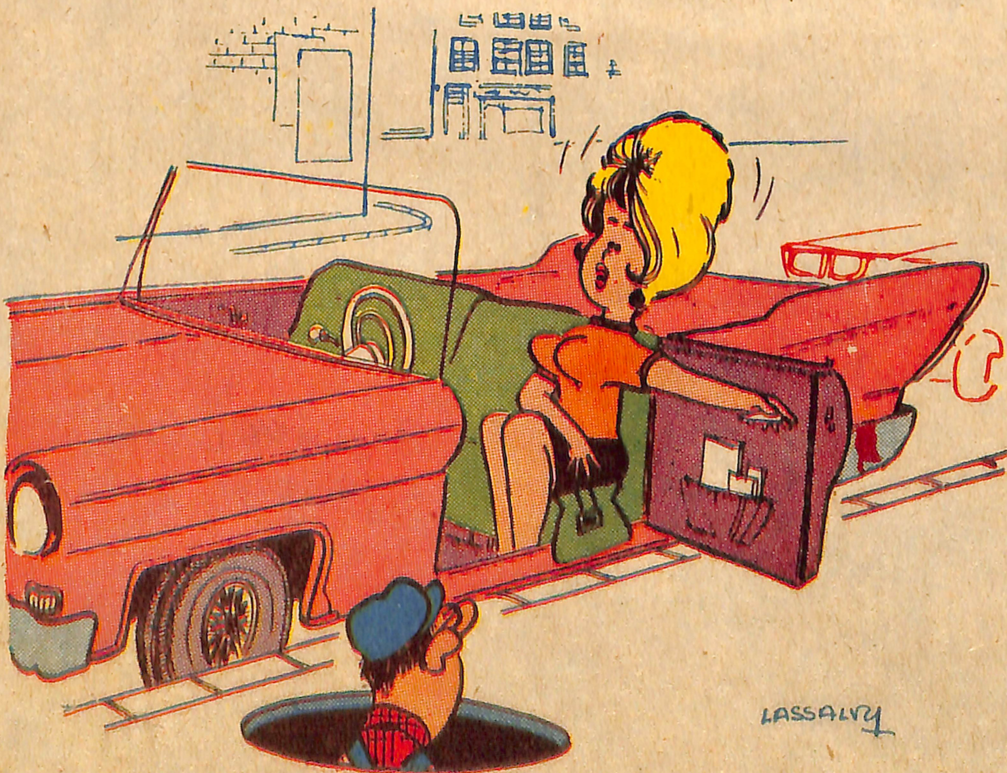
YAZISIZ

–BEN SANA KLEOPATRA'NIN HAYATINI SORDUM, SEN BANA LİZ TAYLOR'UN HAYATINI YAZMIŞSIN !..

–BİZİM KIZIN BU SOSYAL-PSİKOLOJİ DENEMELERİNDEN USANMAYA BAŞLADIM ARTIK !

–LÜTFEN DELİĞİNİZE GİRİNİZ, İNMEK İSTİYORUM !

–SİZİN O BİLDİĞİM KIZLARDAN OLMADIĞINIZI BAŞKA TÜRLÜ SÖYLEYEMEZ MİYDİNİZ ?..